

Ba chàng trai, Một cô gái và Những chiếc Lá

Contents

Ba chàng trai, Một cô gái và Những chiếc Lá	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	32

Ba chàng trai, Một cô gái và Những chiếc Lá

Giới thiệu

Truyện là những chuỗi những yêu ghét giận hờn của các cô cậu bé, tuổi học trò trong sáng, ngây thơ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chang-trai-mot-co-gai-va-nhung-chiec-la>

1. Chương 1

Cô gái đến từ xa. Một cô gái bé nhỏ, tóc cắt ngắn, da trắng, mắt đen và to. Cổ tay phải của cô đeo một sợi dây da màu đen mảnh. Hôm đầu tiên cô tới, ngoài trời mưa rây nhẹ. Bụi cục kim với những cái nụ xinh xinh đầu thu đặt ngoài hành lang phủ một lớp bụi như được rắc bạc. Gió làm chớp mũi cô hơi đỏ lên và đôi bàn tay nhỏ bé lạnh cóng.

Cánh cửa nâu thơm mùi gỗ thông mở ra. Chùm chuông nhỏ treo trên cửa kêu những tiếng trong lanh lảnh. Căn phòng nhỏ dán giấy tường hoa vàng. Trên bậc cửa sổ, chỗ con mèo con lông xám đang co mình lim dim ngủ có những cây nến nhỏ cháy dở và một cây nến đỏ nằm lẩn lóc trên mặt bàn trải khăn trắng hoa vàng. Trên bàn còn có thêm một bình hoa bướm bướm nhỏ cắm xen cỏ dại. Dưới sàn lót tấm thảm màu lông chuột viền đen vút bừa bãi những cuốn sách bìa cứng và tạp chí. Cửa sổ trông ra một cây phong lớn với độ biến màu kỳ ảo. Lá chuyển dần từ màu xanh non sang màu vàng chanh, vàng ánh kim, loang lổ một vài chiếc lá màu cam ở giữa lưng chừng cây rồi đột nhiên bùng lên sắc đỏ biếc trên đầu ngọn. Trông nó giống hệt như một ngọn đuốc cháy trong mưa. Gió thổi làm những tàn lửa rơi xuống đầy trên những bậc tam cấp. Chúng cong người hắt lên lần cuối những tia sáng vàng yếu ớt rồi tắt hẳn trong hơi thu ướt đầm và bầu khí màu xám bạc. Cánh cửa sổ hơi hé mở để không khí lùa vào, mang theo mùi ngai ngái của bụi cúc kim và mùi ẩm ướt của lá mục.

Căn phòng im lặng đến độ cô nghĩ đây là nhà mình. Mình chỉ vừa mới đi xa về. Nếu như mình tới giờ chồng sách ấy lên, sẽ bắt gặp cuốn “Hoàng tử bé” của Saint Exupéry bằng tiếng Anh với hình bìa là một trời đầy sao và cậu hoàng tử nhỏ mặc bộ đồ xanh lá cây, hai tay đút túi quần vô tư lự. Miệng cậu ta hơi vo tròn lại như sắp hát một bài thơ nào đó về con cừu con lông xám.

Nhưng không có gì ngoài những sách toán học, vi tính và các hóa đơn tính tiền nhà, tiền điện nước. Có thêm vài mẩu quảng cáo màu sắc sặc sỡ vút đầy trên sàn. Hai ống quần Jeans vô tình thò ra dưới tấm nệm vầy vầy như hai cái tai thỏ làm cô suýt bật cười. Chàng trai tóc bần đĩnh theo sau cô này giờ bối rối cúi mạnh hai ống quần xuống dưới nệm. Thế là đầu nệm bên kia lại thò ra một chiếc quần cộc màu xám. Tóc Đĩnh kêu lên một tiếng và cô không nín được cười. Lúc đó bên ngoài cánh cửa gỗ vang lên những tiếng động, những tiếng nói và cửa đột ngột mở ra. Hai chàng trai ulla vào nhà cùng lúc. Họ đang tranh luận một vấn đề nào đó rất gay cấn. Mặt họ đỏ bừng, nón mũ xộc xệch. Một người ôm một người mập, lênh khênh như con Số Mười. Họ không để ý đến cô bạn mới tới đang đứng tròn xoe mắt ở góc nhà, vội vã chui vào phòng và đóng sầm cửa lại. Tóc Đĩnh nhìn cô áy náy:

Chị Hai đừng để ý đến họ. Họ vậy chứ rất đáng yêu. Rồi chị sẽ thấy.

Cô khẽ gật đầu, tự nhiên tủi thân muốn khóc. Vì cô thấy nhớ nhà. Vì không biết hai tuần ở lại đây, mọi người sẽ đối xử với cô thế nào. Nếu cứ lạnh nhạt như hai người kia thì chắc chắn cô sẽ không chịu được. Tóc Đĩnh lại hỏi:

Chị đã đói bụng chưa? Chúng ta sẽ làm một món gì đó để ăn.

Họ vào bếp, lục lợi tủ lạnh. Hơi lạnh và mùi hỗn hợp của đủ loại thức ăn để lâu ngày từ chiếc tủ to tướng làm cô hắt xì hơi liên mấy cái. Tóc Đĩnh lăm bằm:

Nothing. Có lẽ chúng ta sẽ phải ra ngoài ăn.

Cô vội cản lại, bảo với những thứ này cô có thể làm thành một bữa ăn được. Vừa xắt thịt, cô vừa cố giấu nỗi lo lắng là không biết bữa cơm sẽ ra sao, vì mặc dầu lúc ở nhà đôi lần cô cũng vào bếp nhưng cô (và cả gia đình) hoàn toàn không tin tưởng vào tài nghệ của cô.

Cuối cùng, chảo cũng được bắc lên, dầu cháy xèo xèo và mùi thịt chiên bốc lên thơm phức. Tóc Đĩnh vội vã đóng chặt cửa bếp, nhắc nhở: những căn hộ như nhà mình không có lối thoát. Không để phòng, những mùi như thế này sẽ lưu cữu cả mấy tháng, thật khủng khiếp.

Nhưng mặc dù đóng chặt cửa thế nào, mùi thơm cũng bay ra ngoài và dội lại bằng một giọng nói oang oang đầy phấn khích của Số Không:

Trời ơi, ai làm gì mà diếc mũi tui vậy nè.

Cửa bếp hé mở, gương mặt tròn xoe lồm đồm mụn của Số Không thò vào. Cậu sững lại, nhìn cô không chớp rồi thụt phắt lại. Một giây sau, cả Số Một và Số Không đều xuất hiện, miệng cười hết cỡ. Họ cười. Họ nói. Họ xoay vòng vòng quanh cô, tranh nhau dọn cơm làm nên những tiếng động ồn ã. Tóc Đĩnh luôn miệng bảo:

Chưa bao giờ tụi em vui như thế này.

Số Một đồng tình:

Chúng tôi chỉ có mấy thằng đực rửa với nhau. Cô... ừm... như một ngọn gió mát lành... ừm... như một bông hoa mùa xuân...

Số Không và Tóc Đình buột miệng cười phá lên làm mặt Số Một đỏ như. Cậu lau bầu gì đó trong miệng, làm tràn cả canh ra ngoài tô. Nước canh nóng làm Số Một đột nhiên nhớ lại một việc cần phải làm mà này giờ lại quên mất. Cậu nghiêng người, nghiêng đến độ người ta phải hình dung ra một cái cung tên đang chuẩn bị bắn mũi tên lên trời và hỏi:

Rất hân hạnh được làm quen. Có phải cô là Mây, chị họ của Tóc Đình không?

Tôi đúng là chị cậu ấy - Cô nhỏ ngơ ngác - Nhưng tên tôi là Vân kia.

Số Một có vẻ không để ý đến lời đính chính của cô, lim dim mắt:

Mây là một cái tên thật tuyệt vời. Nó xinh đẹp, dịu dàng và thanh thoát... như chính cô vậy.

Cô nhỏ đỏ mặt. Cô nghĩ thầm “Anh chàng này ba hoa nhưng dễ thương thiệt”.

Mọi người ngồi vào bàn. Số Không gấp một miếng thịt lớn cho vào miệng, vừa nhai vừa nói:

Mẹ tôi hay làm món này. Nó làm tôi nhớ nhà kinh khủng. Cô có thể...

Đột nhiên cậu ngưng phất lại. Cậu cúi gầm mặt, liếc vội sang Tóc Đình và Số Một. Cả hai cũng vừa bỏ thức ăn vào miệng và nếu không kịp kìm lại, Số Một đã phun bắn miếng thịt ra ngoài. Cô xoa xoa hai tay vào tạp dề:

Nó thế nào? Hơi ngọt một chút phải không? Tôi vốn nấu ăn rất dở. Mẹ tôi thường bảo không hiểu làm sao tôi có thể lấy chồng...

Tiếng chuông cửa cắt ngang câu chuyện kể của cô. Trong khi cô đi ra mở cửa, cả ba người vội vã nhả miếng thịt ra ngoài. Số Một nói với theo, giọng hơi the thé:

Ồ không, tôi nghĩ cô nấu ăn rất cừ.

Đứng trước mặt cô là một anh chàng cao, gầy với khuôn mặt vuông, mắt và môi đẹp như vẽ. Mái tóc dài cột túm lại như đuôi một con ngựa non. Tóc Dài nhìn chăm chăm mặt cô, nhếch miệng cười “Hi!” và lách qua cửa. Hơi lạnh từ bên ngoài đột ngột ủa vào làm cô rùng mình. Cô cúi kính nghĩ, người đầu thật bất lịch sự. Đồng thời cô cũng rất ngạc nhiên vì mặc dù trời giá rét, anh chàng chỉ đi một đôi dép lê mòn vẹt cả đế, hở ra hai gót chân đen sì bám đầy đất.

Tóc Dài tự động lấy chén dưa bói cơm. Cậu nói trống như không hề có mặt cô ở đó:

Nấu có vẻ được đây. Thịt hơi đen một chút nhưng vẫn có thể nghĩ đó là miếng thịt chiên chứ không phải miếng than. Hay đây. Tụi mày có một người giúp việc thật tuyệt.

Cô bắt đầu thấy mặt mình nóng lên. Mắt cay cay như bị khói thuốc bay vào. Cô liếc Tóc Dài một cái sắc lẹm. Tóc Dài nhếch miệng cười:

Sắc đấy. Có khi thái thịt cũng dễ như thái bắp chuối vậy.

Đến thế này thì thật không thể chịu nổi nữa. Cô bỏ bát dưa, mở cửa bước ra ngoài ban công. Tóc Đình với theo:

Ồ kìa, ăn cơm đã chứ. Nãy giờ chị đã ăn được gì đâu.

Chị không thích - Cô vùng vằng - Ngồi ăn chung với người vô duyên như thế, thà không ăn còn hơn.

Cô khép cửa, kéo ghế sát thành lan can. Không khí yên tĩnh của một đêm thu làm lòng cô chùng xuống. Cô thấy nhớ nhà và cô đơn. Cô khóc ngon lành. Khóc nên không để ý thấy có tiếng kẹt cửa sau lưng. Có người vừa bước ra ngoài ban công, đứng nhìn cô rất lâu.

2. Chương 2

Người đó khẽ cử động, tay vò vò trong tóc. Một lúc sau thì người đó lên tiếng:

Cô cũng là loại dễ tự ái thật nhỉ?

Cô nhỏ giật mình quay lại. Tóc Dài đang đứng sát bên cạnh cô, vì cái ban công quá hẹp, nên cô không hay biết từ nãy giờ. Có nghĩa là anh ta đã thấy cô khóc ngon lành như thế nào. Cô xấu hổ ấp úng:

Ừ... tôi...

Có phải cô khóc vì tôi không? Tôi nghĩ mình cũng chẳng nói gì nặng lời lắm.

Tự nhiên cô thấy người tức sôi lên. Cô đứng phắt dậy, tóc tai xù lên như một con nhím:

Tôi ấy à, tôi mà thèm để ý đến lời anh à? Anh lầm rồi. Kiểu người như anh để ý chỉ nhọc xác thêm. Mà tôi vốn lại ghét những người nào bất lịch sự, đầu óc rỗng tuếch mà lại tưởng mình cao siêu lắm.

Cô nhỏ nói một hơi dài. Chỉ đến khi nghe thấy một tiếng huýt sáo ngắn ngủn và lạnh lạnh của Tóc Dài vang lên đầy khiêu khích, cô mới ngừng lại. Cô quay vào nhà, trước khi dấm dãi bảo:

Nè, đừng có vô theo tôi đó nhe.

Trời tối nên cô không thấy Tóc Dài cười. Nụ cười hơi nhếch một bên mép lên, đầy khinh bạc. Nếu không cô lại càng tức điên lên mất.

Trong nhà, bên bàn ăn chỉ còn mỗi Tóc Đỉnh. Con mèo con lông xám nằm trong lòng cậu ta, thỉnh thoảng lại ngóc cổ lên nũng nịu kêu meo meo. Số Một và Số Không đã chui vào phòng riêng. Tóc Đỉnh bảo:

Bọn nó là như vậy đó. Chắc đang vô mạng. Chị ăn chút gì đi, chứ ở đây trời lạnh, đi ngủ bụng đói chịu không thấu đâu.

Cô nhỏ ngồi xuống, cúi gằm mặt xuống chén cơm, nước mắt lại dâng lên lấp lánh. Tóc Đỉnh cười:

Chị tức thằng đó hả? Nó vậy chứ không có ý gì đâu. Chị mà để bụng thì còn tức với nó dài dài đó.

Cô nhỏ và một miếng cơm, thấy cứ như rơm khô. Cô cắn một miếng thịt, nuốt nửa thì đã nhổ phăng nó ra ngoài vì miếng thịt vừa đắng vừa mặn. Cô liếc vào phòng của Số Một và Số Không, hỏi khẽ với nét mặt đầy đau khổ:

Nè, chị nấu tẹ quá phải không? Bọn nó chắc cười chị chết.

Không có đâu - Tóc Đỉnh bảo - Có ăn là quý lắm rồi, chứ bọn em nhiều khi phải ăn bánh mì hoặc mì gói cả tuần có sao đâu.

Trong khi đang dọn rửa chén bát thì Máy nghe thấy tiếng Tóc Dài nói trống:

Thôi về đây nghe, hẹn gặp lại.

Cô nhỏ không biết anh ta muốn chào cô hay chào mấy thằng bạn của mình nên không nói tiếng nào, cũng chẳng thèm lộ mặt ra. Cô có ác cảm với anh ta thấy rõ, mặc dù quả thật, trông anh ta đẹp trai cứ như tài tử điện ảnh. Ý nghĩ này làm cô phải mỉm cười. Cô nghĩ thầm, tên của anh ta phải gắn thêm cái đuôi là “bất lịch sự” nữa.

Bây giờ Tóc Dài - Bất Lịch Sự đã xuống đến bãi để xe. Mới chỉ vài tiếng mà cửa kính xe đã trắng mờ mịt. Lá rụng kín trên nóc xe. Dưới ánh đèn cao áp, những chiếc lá sáng lên óng ánh. Tóc Dài rồ máy. Vì chiếc xe khá cũ nên máy móc kêu lên lóc xọc và xì ra một luồng khói khét lẹt. Tóc Dài với tay bật nhạc. Lại là một bài hát quen thuộc nên vừa lái xe, cậu vừa hát rống lên: “Tôi không quan tâm em là ai, em từ đâu đến, em làm gì... chỉ cần biết rằng em yêu tôi là đủ...”. Trời càng ngày càng lạnh, Tóc Dài hắt xì hơi liên ba cái, nước mũi bắt đầu chảy ra. Cậu nói to một mình “Chà, lại bệnh rồi đây” rồi quặt tay lái gấp. Tiếng bánh xe rít ken két trên mặt đường.

Tóc Dài tấp vào Eden, một khu chợ dành cho người Việt, chỉ thi thoảng lắm mới thấy bóng người Mỹ - là cảnh sát bảo vệ khu chợ hoặc những người đã từng đến Việt Nam, từng ăn thức ăn Việt Nam đến đây để

tìm lại hương vị cũ. Hầu hết các quán ăn đã tắt đèn, chỉ còn một vài quán cà phê mở cửa, hắt ra thứ ánh sáng mờ nhạt. Nhạc xập xình trong quán. Tiếng quây ly nước lạnh canh. Tiếng chửi thề, tiếng chạm của những viên bi da xen vào nhau. Tóc Dài vòng ra sau lưng cô gái có mái tóc uốn xoăn tít như một cái bắp cải đang phì phèo điều thuốc lá gần như nằm nhoài trên chiếc bàn tròn kê sát cửa sổ. Tóc Dài giựt phắt điều thuốc từ miệng cô gái làm cô rú lên một tiếng vì giật mình (tiếng rú có vẻ thích thú hơn là sợ hãi), hít một hơi dài rồi nhếch miệng:

Chào!

Cô gái nheo đôi mắt một mí có hàng lông mi chải keo cong vút lại, bảo:

Có ngày anh làm em vỡ tim ra mắt.

Xi! Ai mà làm em vỡ tim được.

Tóc Dài gác chân lên bàn, nhìn chăm chăm vào mặt cô gái đến khi cô đỏ mặt lên mới hỏi:

Hoa này, em có bao giờ khóc không?

Miệng Hoa vo tròn lại vì ngạc nhiên:

Hôm nay anh làm sao thế?

Anh, à... không. Chỉ vì anh nghĩ không biết nếu em khóc thì trông sẽ như thế nào nhỉ?

Em à, sẽ rất là xấu xí. Nên em thề sẽ không bao giờ khóc.

Một thằng con trai tiến lại gần, cầm cơ chọc vào vai Hoa:

Ê, làm vài ván đi bồ.

Mày đừng có làm vậy - Hoa quay phắt lại, đánh đá - Tối nay tao bận rồi.

Thằng con trai liếc qua Tóc Dài. Ngó cái mặt đẹp trai lạnh tanh của Tóc Dài, nó cũng hơi ớn. Nó lên gân, xỏ một tràng tiếng Anh rất tục rồi nói bằng thứ tiếng Việt trọ trẹ:

Thằng đó là cái thá gì. Bỏ nó đi, ra chơi với bọn tao vui hơn.

Hoa cầu nhàu:

Mày thôi cái giọng đó đi nghe.

Thằng nhỏ bỏ đi. Tưởng đã êm chuyện bỗng Hoa nghe thấy tiếng chai vỡ, tiếng la hét từ góc phòng. Hoa nhóm dậy bảo:

Rút thôi anh. Tụi nó đánh hội đồng.

Thấy Tóc Dài còn chần chừ, Hoa nắm tay cậu kéo như bay ra cửa:

Kệ nó anh. Nhỡ đâu tụi nó có súng.

3. Chương 3

Tóc Đình vừa phụ cô nhỏ úp chén vô kệ, vừa bảo: Phụ nữ bên này sướng lắm, việc rửa chén nấu cơm đều được chồng phụ giúp. Em nhớ hồi ở nhà, mẹ em cực lắm. Đi làm về là tối mắt tối mũi với hàng trăm thứ việc nhà.

Cô nhỏ cười:

Cha, cậu cả bây giờ đã biết nghĩ ghê ta. Mai mốt ai lấy em làm chồng chắc sướng lắm.

Hì... hì... Hồng dám đâu. Em vẫn là đàn ông Việt Nam mà. Thấy có vợ phục vụ mình vẫn thích hơn chứ.

Thế đã để ý cô nào chưa?

Tóc Đình nháy mắt về bí mật:

Nó ở Cali. Xuất cảnh hồi năm ngoái với gia đình. Là bạn hồi cấp ba đó chị. Chị nhớ con nhỏ đeo kiếng cận, tóc cắt cụt như con trai không? Mấy tháng trước em về Calitham ông bà già, gặp nó thấy lòng tự nhiên rung động. Cũng vui được mấy ngày.

Cô nhỏ cổ nhúu mày nhớ hình dáng con bé đó mặt mũi tròn vuông ra sao nhưng không tài nào nhớ được vì hồi đó, đám con gái cứ quây lấy Tóc Đình mấy vòng không hết. Mà cái cách nó nói chuyện về người yêu như thế, thấy hồ hững hờ nên cô cũng chẳng bận tâm làm gì, chỉ lên mặt ra vẻ đàn chị bảo:

Vui gì thì vui cũng đừng quá trốn nghe. Còn phải lo chuyện học hành cho xong đó.

Rõ rồi, bà già - Tóc Đình choàng tay qua vai cô, dụi dụi mớ tóc cứng như bàn chải vào má cô làm cô phải bật cười. Rồi cậu nói nhỏ - Nhưng kể cũng chán. Em quý người khác cơ nhưng nó lại hững hờ với mình chị Hai ạ.

Cô nhỏ và Tóc Đình là chị em bạn dì. Hai đứa sinh cùng năm cùng tháng nên rất thân nhau. Học với nhau đến năm lớp Mười một thì Tóc Đình theo gia đình sang định cư bên Mỹ. Đã bảy năm rồi mới gặp lại, vậy mà tình cảm vẫn thắm thiết như xưa. Tóc Đình đưa tay vuốt vuốt tóc cô nhỏ, bảo:

Sao chị không để tóc dài như ngày xưa? Con gái để tóc dài đẹp hơn.

Ồ, đẹp nhưng mà vướng. Dân họa sĩ như chị, cắt tóc ngắn là tiện nhất.

Tóc Đình im lặng một lát rồi bảo:

Thật không ngờ chị em mình lại được gặp nhau trên đất Mỹ.

Cô nhỏ nhún vai. Trong đời ai biết hết được chữ ngờ. Cô gửi tranh dự thi cho vui thôi, ai ngờ lại là người chiến thắng. Hai tháng vòng quanh nước Mỹ, biết bao cái vui cái lạ đến với mình. Bây giờ lại thêm hai tuần ở với Tóc Đình và đám bạn của cậu, sống một cuộc sống khác hẳn ở nhà, cô thấy mình chừng chạc lên hẳn.

Tóc Đình hỏi:

Chị muốn đi dạo một chút không?

Chị muốn ngủ thôi - Cô nhỏ trả lời bằng một cái ngáp dài thượt đến chảy cả nước mắt.

Tóc Đình đưa cô vào phòng ngủ nhỏ của cậu bên tay trái. Cậu vuốt lại tấm ra giường nhàu nhò, quơ vội mấy cuốn sách vứt lăn lóc dưới sàn nhét vội vào kệ tủ, bảo:

Chị ngủ đây nghe. Hơi bữa bọn chút nhưng bảo đảm vệ sinh, ấm áp. Em ngủ ngoài sa lông.

Ra đến cửa cậu quay lại bảo:

Em quên mất, sáng mai khoảng tám giờ rưỡi Tóc Dài sẽ đến đón chị vô WashingtonDC chơi. Ở đó có nhiều bảo tàng lắm.

Cái gì? - Cô nhỏ hoảng hốt - Là anh ta hả?

Tóc Đình tỉnh queo:

Mai bọn em bận học hết rồi. Nó học trường khác, nên rảnh ngày mai.

Tóc Đình bỏ ra ngoài, lục đục một hồi gì đó rồi mới tắt đèn. Căn phòng của Số Một và Số Không cũng tắt đèn. Không khí yên tĩnh lạ lùng, đến nỗi cô nhỏ có thể nghe được cả tiếng rè rè của máy sưởi phát ra từ phòng khách, nghe được tiếng lá chạm khẽ khàng vào hai cánh cửa kính. Hai mắt díp lại nhưng cô nhỏ không tài nào ngủ được. Cô không lạ nhà, cô chỉ thao thức nằm nhớ lại những chuyến du lịch vừa qua mà không sao ngủ được. Rồi cô hình dung đến buổi sáng mai, khi gặp mặt cái anh chàng Bất Lịch Sự mà cô ghét cay ghét đắng đó. Thật chẳng ra làm sao cả, cô nói thành tiếng trong bóng đêm, mình sẽ biết nói gì với anh ta chứ. Để rồi lại chỉ nhận toàn những câu nói cộc lốc bất lịch sự như thế à? Ôi, số mình xui thật...

Cô nhỏ mở to mắt nhìn lên trần, chỗ những vì sao bằng lân tinh đang cháy sáng. Cô thấy mình như đang bay vào bầu trời đầy sao, bay cao bay ai trong tiếng hát rì rầm của chúng.

Cắm giắc êm ái và khoan khoái ấy dần đưa cô vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay.

Tóc Dài thấy người đã ấm lên dần. Trong giấc mơ cậu thấy mình hì hụi leo lên một con dốc cao ngất, đến giữa chừng thì tuột tay rơi xuống. Bên dưới có bao nhiêu là vật nhọn đang đợi sẵn. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt tim cậu. Cậu cố rống sức kêu cứu nhưng không ai nghe được tiếng cậu. Đến khi gần chạm đất thì như có một phép màu, một cái gì mềm mại lắm, ấm áp lắm đã giăng ra, đỡ lấy cậu và cuộn cậu vào. Khuôn mặt dịu hiền với đôi mắt to đằm lẹ vừa thân quen vừa xa lạ lại hiện ra, mỉm cười với cậu. Khuôn mặt ấy đã đến với cậu rất nhiều lần trong mơ. Nhưng bao giờ cũng vậy, đến khi cậu đã được an toàn rồi thì gương mặt ấy dần biến mất. Giữa mây, gió và những cơn mưa ẩm ướt khuôn mặt ấy mờ dần đi. Cậu tìm cách chạy theo để giữ nó lại nhưng hai chân nặng trĩu như đeo đá.

Anh... Anh...

Cậu nghe tiếng một giọng con gái yếu ớt vẳng từ xa lại. Tiếng gọi ngày càng to, xuyên qua cái gì đó ấm áp và mềm mại đang bao lấy cậu khiến cậu giật mình tỉnh giấc.

Hoa đang cúi xuống gọi cậu. Thấy cậu mở mắt, Hoa reo khê:

Anh làm em sợ quá. Suốt đêm qua anh mơ sảng, lại lên cơn sốt cao. Em cho anh uống thuốc mãi mới được.

Anh đang ở đâu đây?

Nhà em. Đừng lo, tối qua em gọi điện về báo ẹ anh rồi. Trời ơi, kéo được anh từ xe hơi lên phòng hết cả hơi. May nhờ có thằng Rachel nó phụ giúp, không thì em bó tay.

Tóc Dài nhìn quanh quất. Hoa bảo:

Anh muốn coi giờ à? Đã mười một giờ kém năm rồi. Anh ngủ thấy khiếp.

Tóc Dài cau mày sức nhớ ra điều gì đó vội vàng đứng bật dậy. Cậu bị mất thăng bằng, suýt nữa té chúi xuống. Cậu rên lên một tiếng:

Thôi chết rồi!

Ai chết cơ? - Hoa ngơ ngác hỏi.

Anh có hẹn lúc chín giờ. Cô ấy chờ anh chết mất.

Hoa hơi lùì lại. Hai chữ “cô ấy” Tóc Dài nói đầy vẻ triu mến. Vẻ triu mến mà chưa bao giờ Tóc Dài dành cho Hoa một lần nào. “Cô ấy” là ai mà để Tóc Dài phải hoảng hốt vì trễ hẹn như thế. Bao lần hẹn Hoa đến trễ có khi cả ba bốn tiếng, có bao giờ Tóc Dài tỏ ra ân hận đâu.

Hoa giả như vô tình hỏi:

Cô ấy là ai vậy?

Tóc Dài không trả lời, chỉ hỏi:

Chìa khóa xe đâu, đưa anh.

Nhưng anh còn yếu lắm.

Đưa chìa khóa xe đây.

Để em đưa anh đi - Hoa cương quyết nói. Cô đưa móng tay lên miệng gặm. Mỗi khi bối rối cô lại làm thế để lấy lại bình tĩnh - Anh nhìn anh kìa, xanh nhợt như tàu lá vậy.

Tóc Dài im lặng đi ra cửa, nghĩa là đồng ý cho Hoa đi theo. Mặc dù không nói, nhưng chính Tóc Dài cũng tự ngạc nhiên về mình quá. Đã bao giờ cậu phải vội vã, hốt hoảng vì đã lỡ hẹn với một người con gái đâu.

Cô nhỏ sốt ruột lắm rồi. Chín, mười, mười một... Đã ba tiếng trôi qua mà chẳng thấy tăm hơi anh ta đâu. Đã mấy lần nghe tiếng giày chạy rầm rập lên cầu thang, cô nhào ra định mở cửa thì tiếng chân lại xa mất hút. Cô cảm thấy mỗi mết và chán chường vì chờ đợi lắm rồi. Cái anh chàng này, hóa ra còn tệ hơn mình tưởng.

Cô ôm con mèo con lông xám, đứng nép sát vào cửa sổ, trông xuống khu vườn nhỏ trước mặt. Mưa phủ từng lớp bụi trắng lên thành cửa, được một lúc thì biến thành nước chảy thành dòng ngoằn ngoèo. Những

chiếc lá vẫn tiếp tục rơi xuống nhưng không còn óng ánh nữa vì hơi nước đã làm chúng trở nên thâm xít. Cô nhìn bầu trời xám mọng nước, nhìn những cái cây con trơ trụi lá trong vườn lại thấy lòng buồn bã vô chừng. Cô nghĩ “Phải đi ra khỏi nhà thôi, nếu không mình sẽ lại khóc mất”. Cô đặt con mèo con xuống chiếc sa lông, hôn vào mũi nó rồi bảo:

Bé ở nhà, chị đi vòng vòng chút nhé.

Cô mặc áo khoác, vừa đưa tay toan mở cửa thì cánh cửa đã đột ngột mở ra cái rầm. Khoảng cách quá gần nên cô chưa kịp nhận ra ai đang đứng trước mặt mình.

Hoa dúm Tóc Dài vào xe còn cô cầm lái. Xe đi được một đoạn rồi còn thấy bóng chúng đứng lơ nhố ở cửa và tiếng còi của cảnh sát vang lên chói tai. Hoa bảo:

Em biết bọn này. Đây vô tội nó mệt lắm, toàn những thằng ăn không ngồi rồi hưởng trợ cấp xã hội rồi đi cướp giật chôm chĩa. Tụi nó không sợ chết đâu. Cứ khoảng vài tuần, tụi nó lại gây ẩu đả một lần. Cảnh sát cũng chẳng làm gì được chúng.

Tóc Dài im lặng. Cậu thấy đầu hơi váng vất. Hơi lạnh chạy dọc sống lưng làm cậu nổi da gà. Những chiếc lá óng ánh vẫn rơi đều qua cửa kính làm cậu thấy hoa mắt. Cậu hít một hơi rất sâu nhưng dường như không khí cứ bay đi đâu mất mà không vào phổi cậu. Cậu nghe tiếng Hoa loáng thoáng. Tiếng bánh xe chạy ầm ỉ trên đường. Tiếng những cành cây xào xạc và những chiếc lá vàng và đỏ đã bắt đầu xoáy lên thành những cơn lốc nhỏ. Khi cậu nhắm mắt lại, giữa những quầng sáng của sắc lá thu, một gương mặt hiền dịu với đôi mắt to đen thẫm đọng đầy nước vừa thật xa lạ vừa thật thân quen hiện ra. Cậu mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng một cái vệt đen và sâu hút đã kéo tụt cậu xuống..

4. Chương 4

Cô nhỏ lùi lại vài bước. Bây giờ cô đã nhận ra Tóc Dài, đầu đội mũ len xám, cổ quấn một chiếc khăn len đủ màu sặc sỡ nhưng áo khoác rất phong phanh. Có vẻ vì lạnh nên mặt anh ta xanh xao hơn tối hôm qua. Anh ta vo miệng thở, nhìn cô nhỏ trần trối rồi bảo:

- Cha, đúng lúc nhỉ?

- Anh thật bất lịch sự! - Cô nhỏ găm mặt xuống, cổ họng nghẹn lại - Đáng lẽ anh phải gọi điện cho tôi chứ? Anh để tôi đợi dài cả cổ như thế mà đến một lời xin lỗi cũng không có.

- Chị làm gì ghê vậy. Ảnh đến được vậy là hên lắm rồi đó.

Tiếng một đứa con gái vang lên sau lưng Tóc Dài. Lúc này cô nhỏ mới để ý thấy cô ta. Một đứa con gái khá xinh với đôi mắt một mí to và dài, hai cánh mũi hếch lên nghịch ngợm và cái miệng cong tớn vẻ rất danh đá. Nó mặc một chiếc áo khoác nỉ màu cam, quần khăn len màu cam, đội mũ nỉ cũng màu cam làm mái tóc xù ra rất ngộ nghĩnh.

“Trông cứ như một củ Cà rốt - Cô nghĩ thầm - Nếu không lầm, đây hẳn là bạn gái của của anh ta. Xì, vì thế mới tới đón mình muộn đây”. Cô lăm bằm, nhưng cố để cho anh ta nghe thấy:

- Máy người thật chẳng biết quý thời gian chút nào hết.

Củ Cà Rốt nghe vậy, tóc tai lại xù ra, định quay lại nói gì đó với cô nhỏ nhưng Tóc Dài đã cau mày ngăn lại. Tóc Dài lẳng lặng mở cửa xe sau cho cô nhỏ, ngồi vào tay lái. Củ Cà Rốt ngồi bên cạnh cậu, với tay bật CD. Thật may đó lại là một bản nhạc cô rất thích nên cô thả lỏng người, thấy lòng nhẹ nhõm lại. Cô liếc nhìn Tóc Dài. Thái độ im lặng của Tóc Dài làm cô ngạc nhiên. Chỉ vừa mới đêm qua thôi, anh ta cứ như ăn cướp lại từng lời của mình, thế mà bây giờ im như ngậm hột thị. Hay anh ta có mưu đồ gì... Nghĩ thế cô nhỏ lại đâm phải cảnh giác với anh ta, trống ngực cứ như đánh lô tô. Xe đi được một quãng, Tóc Dài mới lên tiếng:

- Quên. Đây là Hoa. Còn đây là Mây. - Vân... - Cô nhỏ chữa lại nhưng có vẻ không ai để ý đến lời cô nói. Cô nhỏ ngược mắt lên thì bắt gặp cái nhìn một mí sắc như dao của Củ Cà Rốt. Cái nhìn như bảo: “Chà, cô ta là người thế nào nhỉ? Cô ta đến đây làm gì thế? Thật phiền quá đi”.

Cô nhỏ lảng cái nhìn của Củ Cà Rốt, trông ra cửa sổ. Những bờ rừng ướt đầm với những cái cây mảnh mai trĩu lá trôi tuột về sau, nhanh đến chóng mặt. Một vài chiếc lá đâm ngang, chạm vào cửa kính rồi xoay tròn rơi xuống đất, hòa vào lớp lớp những lá đã rụng và mục dần vì thời gian. Giọng hát của Khánh Ly cũng như những chiếc lá úa, xoay tròn trong không khí: “Xin trả về cho nhau những dấu yêu cuối cùng... vì thời gian qua mau không giữ được tình ta...”. Cô nhỏ khép chặt mắt. Mỗi lần nghe lại bài hát này, cô lại thấy xúc động mà không hiểu được vì sao mình có được sự xúc động ấy.

- Mây muốn đi đâu đây?

Tiếng của Tóc Dài làm cô sực tỉnh. Cô bảo:

- Tôi muốn đi xem bảo tàng. Vào đến Washington đã hơn mười hai giờ trưa.

Tóc Dài tấp vào một tiệm Mc Donald, bảo:

- Phải ăn trưa cái đã.

Suốt bữa ăn, chẳng ai nói với nhau câu nào. Cô nhỏ ngó cái cách Củ Cà Rốt chăm sóc cho Tóc Dài, và cái cách Tóc Dài thản nhiên nhận sự chăm sóc đó càng thấy suy đoán của mình là đúng. Chỉ tiếc là, cô nghĩ bụng, chỉ tiếc là trông Củ Cà Rốt không hợp với Tóc Dài mấy.

- Ăn nhanh đi chứ! - Tóc Dài giục cô nhỏ.

- Tôi.. Thật ra tôi không đói lắm.

Vậy mà tôi tưởng cô làm điều giữ eo - Tóc Dài nói và Củ Cà Rốt cười. Cái điệu cười trông phát ghét.

- Thì đã sao? Mắc mớ gì đến anh chứ? - Cô nhỏ lại xù lông xù cánh lên, suýt nghẹn vì cắn một miếng bánh

Tôi đùa thôi, không ngờ cô dữ thiệt - Tóc Dài đẩy ly Coca tới cho cô.

Cô nhỏ muốn nói là cô không thích kiểu đùa đó, nhưng im lặng. Cô không hiểu sao mình lại thấy buồn khi thấy hai người kia thân thiết với nhau như vậy.

Từ trong tiệm ẩm áp bước ra ngoài trời lạnh, cô nhỏ hắt xì một cái, khẽ rùng mình. Tóc Dài cởi chiếc khăn sắc sỡ quấn quanh cổ chìa cho cô:

- Chưa quen khí hậu coi chừng bị bệnh.

Tôi không cần đâu! - Cô nhỏ từ chối. Cô thấy ngại vì chiếc khăn là của một người con trai. Người đó lại là Tóc dài.

- Cầm lấy đi. Tôi nói thật, coi chừng bị bệnh đó.

- Cầm lấy đi. Tôi nói thật, coi chừng bị bệnh đó.

- Thì chị cứ cầm lấy đi! - Củ Cà Rốt cau có - Còn anh nữa, anh làm như anh không bị bệnh vậy. Lấy khăn em mà quấn cho ấm này.

-Vớ vẩn! Tóc Dài nói như quát. Cô nhỏ thấy tội nghiệp cho Củ Cà Rốt. Làm bạn gái của anh ta chắc suốt ngày phải chịu đựng cái tính thô lỗ cộc cằn này.

Bây giờ Củ Cà Rốt thôi không nhìn cô nhỏ nữa, nhưng vẫn hình dung ra gương mặt dịu dàng và xinh đẹp của cô nhỏ với đôi mắt đen thẫm lúc nào cũng như đọng đầy nước. Cô thấy ghen tị với cô nhỏ, vì vẻ dịu dàng và vì những gì Tóc Dài đang dành cho cô ấy.

Hai người đưa cô nhỏ đến cổng bảo tàng Mỹ thuật, hẹn sẽ quay lại đón cô vào cuối giờ chiều. Cô nhỏ đứng trên những bậc tam cấp, ánh nắng từ những đám mây dát vàng trên cao tỏa xuống làm cô phải nheo mắt. Cô dặn:

- Đừng để tôi chờ như hồi sáng nữa nghe. Sáu giờ họ đóng cửa, tôi không biết đi đâu đâu.

- Thù dai thiệt! - Tóc Dài nói bằng một giọng vui vẻ, không ý trách móc. Họ vẫy tay chào cô rồi phóng xe đi.

Bất giác cô đưa tay lên cổ, chỗ chiếc khăn sắc sỡ của Tóc Dài đang ngự trị. Hơi ẩm làm cô thấy hơi ngẹt thở. Cô đợi đến khi chiếc xe khuất hẳn sau những hàng cây mới bước vào bảo tàng.

*

Khoảng năm giờ, cô nhỏ nghĩ mình nên ra ngoài, đi dạo một chút trên những lề đường rắc đầy sỏi và lá vàng, hưởng một chút gió se lạnh từ bờ sông Potomac thổi vào. Nhưng vừa bước ra đến cổng, cô đã thấy xe của Tóc Dài đứng đợi ở đó từ lúc nào. Tóc Dài đang hút thuốc. Những làn khói xanh nhạt bay chậm chậm vào không khí. Cậu đứng tựa vào mui xe, vẻ đang suy nghĩ gì lung lăm. Cô nhỏ tới bên cạnh, dù cô nói rất nhỏ nhưng cũng làm anh chàng giật mình:

- Chà, rút kinh nghiệm buổi sáng tới sớm ghê ta.

Tóc Dài cười:

Chứ gì nữa. Tôi muốn ít nhất thì tối nay mình ăn cũng được ngon và ngủ cũng được yên nữa.

- Lại muốn chê tôi dữ chứ gì? - Cô nhỏ dè chừng.

- Không dám! Không dám! - Tóc Dài xua tay lia lịa, đầu gục gặc rất ngộ làm cô phải phì cười.

Cô bảo:

- Mình khoan về, đi bộ một chút đi. À, mà Củ Cà Rốt đâu rồi?

- Ai kia?

- Tôi quên. Hoa ấy mà.

- À, cô chọn biệt hiệu cho người ta hay thật đấy. Cô ấy bạn, về rồi.

Tóc Dài khóa xe. Hai người im lặng lững thững đi bộ bên nhau trên con đường nhỏ trải cỏ xanh mượt ven bờ Potomac. Những cây phong lại tiếp tục rải xuống đất những đợt lá mới làm bờ sông sáng lên rực rỡ. Trời về chiều, cả dòng sông nhuộm đồng như một dải lụa. Không khí lạnh trong veo. Vài con ong vo ve bay qua, những cái dít đen vàng xoay xoay nhao nháy trong không khí. Hơi ẩm ướt từ những lá mục, từ những bụi cỏ làm cô thấy nôn nao một cảm giác khó tả. Cô nhỏ liếc sang Tóc Dài. Anh chàng thôi không buột tóc, nên những sợi tóc dài cứ bay vương vất trong gió. Đi bên anh ta, mình chỉ bé như một cái kẹo. Nhưng vẫn thật đẹp và lãng mạn làm sao. Trời ơi, cô nhỏ khẽ kêu lên trong lòng, giữa khung cảnh này trong một buổi chiều đẹp như vậy, mình thấy lòng thật yếu đuối. Giá như hai người chúng mình đang yêu nhau thì hay biết bao nhiêu?

5. Chương 5

Ba thằng nằm ườn trên sàn. Con mèo lông xám rón rén đến gần từng đứa rồi đợi mọi người vô ý, nó lại lè cái lưỡi nhám ri ra liếm lấy liếm để tay của họ. Nhạc đang chơi một bản không lời, rất êm dịu. Số Không đột nhiên ngẩng lên bảo:

- Tụi mày nói coi, có bao giờ có tình yêu sét đánh không?

Tao đọc sách thấy có đó! - Số Một trả lời - Là giây phút đầu tiên gặp nhau, có một tia chớp từ người này xẹt qua người kia làm trái tim cả hai rụng mất tiêu.

- Ờ, ờ, chắc là vậy. Trái tim tao thì chắc là rụng rồi đó. Nhưng còn trái tim nàng, làm sao mình biết nó rụng hay chưa?

Thì kiểm tra - Tóc Đình và Số Một cùng kêu lên.

- Ê, đừng nói bậy nhe mấy cha nội.

- Tao nói nghiêm túc đó - Tóc Đình bảo - Mà phải dò la coi ý nàng ta ra sao.

Bằng cách nào? - Mặt Số Không nghệt ra. - Bằng hành động. Tao nghĩ mà nên tặng nàng sô cô la để cho nàng biết tình yêu của mà ngọt ngào cỡ nào - Tóc Đình nói vẻ rất nghiêm túc- Tao thấy sô cô la rất hợp với mà đồ mập.

Vớ vẩn! - Số Một bảo - Tao đọc sách thấy người ta nói là hãy mời người yêu của bạn tới một nhà hàng thật sang trọng có ánh nến lung linh và tiếng nhạc du dương. Hai người đang ngồi nhâm nhi những món ăn cực ngon thì hấp, một người bồi bàn mang tới một bó hồng thật lớn cho nàng. Vừa bắt ngờ vừa lãng mạn. - Mặt Số Một mơ màng - Tao là người con gái đó, chắc tao phải chết vì sung sướng quá.

- Mà thì lúc nào cũng chỉ sách vở - Tóc Đình trề môi - Đó là dành cho bọn quý tộc.

- Yêu thì không sợ tổn...

Cánh cửa mở ra đột ngột ngắt ngang câu nói của Số Một. Cả bọn nhੌm phất dậy. Cô nhੌ bước vào phòng, mắt môi sáng lên rạng rỡ. Cô lên tiếng:

- A, chào cả nhà. Mọi người về sớm thế.

- Chào! - Ba thằng đồng thanh nói. Rồi Tóc Đình hỏi - Hôm nay chị đi xem được nhiều bảo tàng không?

- Không nhiều. Vì anh ta đến đón chị rất muộn.

Cô nhੌ cởi áo. Bây giờ cô mới sực nhớ mình vẫn còn quàng chiếc khăn len của Tóc Dài, một chiếc khăn len thật ấm áp. Tóc Đình nhận ra điều đó nhưng không nói gì. Cậu bảo:

- Tụi em định tối nay chiêu đãi chị một bữa bít tết kiểu Mỹ.

Thịt bò của nó cực mềm và nước sốt cực thơm - Số Không thêm vào. Cô nhੌ cảm thấy sung sướng với lời mời. Đơn giản là cô không phải vào bếp để rồi lại nấu một bữa cơm dở tệ nữa.

Cả bọn đi bằng xe của Số Không. Cô nhੌ đợi mãi nhưng không thấy bọn họ có ý định rủ Tóc Dài đi cùng. Cô không lý giải được vì sao mình lại nghĩ rằng nếu có Tóc Dài, bữa ăn chắc chắn sẽ vui hơn, nên khi đi được hơn nửa đoạn đường, cô vờ như vô tình quay sang Tóc Đình bảo:

- Có rủ Tóc Dài đi không? Chị quên cảm ơn anh ta đã giúp chị hôm nay.

- Chị yên tâm đi, làm gì thiếu nó được. Còn chuyện giúp chị ấy à? Nó còn phải giúp chị dài dài. Tuần sau bọn em bắt đầu thi mà.

- Thế anh ta không thi à?

- Nó ấy mà, cực thông minh nhưng gàn lắm! - Tóc Đình chỉ trả lời một câu gọn lỏn như vậy.

Xe đi qua một vùng tối. Không ai nhìn thấy cô nhੌ đang nhoẻn miệng cười. Cô áp tay lên má, nói khe khẽ không ai nghe thấy: “Trời, mình điên mất rồi”.

Không khí trong quán “Con bò tốt” ấm sực. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt làm bụng cô nhੌ sôi lên òng ọc. May nhờ quán ồn ào nên không ai nghe thấy cái tiếng động đó. Họ chọn ngồi một cái bàn kê sát cửa sổ bằng kính có vẽ những đường kỷ hà bằng màu rất ngộ. Họ kêu đồ ăn. Anh chàng hầu bàn tên Rodney có cái bụng bia chỉ chực nhảy bổ ra khỏi thắt lưng, nhìn cô nhੌ chăm chú rồi quay sang hỏi Số Một:

- Người mới hả?

- Mới ở Việt Nam qua đó.

- Cô ấy rất xinh - Rodney nhận xét - Con gái Việt Nam thật xinh.

Cô nhੌ hơi đỏ mặt. Tóc Đình cười, bảo:

- Rodney nó nói thật lòng đó. Bọn Mỹ thẳng tính, xấu nói xấu liền, không có tế nhị như người Châu Á mình đâu.

- Cần gì Rodney, tao cũng thấy vậy mà! - Số Một bảo - Con gái Việt Nam thùy mị, dịu dàng, thanh thoát. Cách gì tao cũng phải lấy con gái Việt Nam làm vợ.

- Nói trước sao được? – Tóc Đình bảo - Đùng cái có một con tóc vàng mắt xanh cứ nằng nặc đòi theo ở với mày, mày tính sao. Như thằng Lâm với con Cindy đó, chạy đằng trời nhé.

Cô nhỏ không tham gia câu chuyện. Cô nghĩ, người ở đây nghĩ được như vậy nhưng người ở nhà lại nghĩ khác. Biết bao nhiêu người chỉ mong được lấy vợ hoặc chồng ngoại kiều để sang đây. Họ muốn đổi đời. Họ mơ một cuộc sống giàu sang sung sướng nhưng chẳng ai biết được thiên đường địa ngục chỉ cách nhau trong gang tấc. Sẩy chân một cái, chẳng biết rồi sẽ đi đến đâu. Nhưng như Tóc Đình nói cũng đúng, chuyện tình yêu, làm sao biết trước được ngày mai sẽ ra sao.

*

Đến giữa bữa, Tóc Dài mới đến nơi. Tóc Đình huyết một tiếng sáo chói tai:

- Cha, thằng này hôm nay ăn mặc lịch sự ghê ta.

- Mày mới đóng đôi giày ở đâu vậy?Coi quần nó kia, dám cạo râu cũng được nữa đó.

Cả bọn ồ lên chọc ghẹo Tóc Dài nhưng cậu ta vẫn tỉnh bơ. Bây giờ cô nhỏ mới để ý Tóc Dài mặc một chiếc áo len màu lông chuột, áo khoác da màu đen và chiếc quần ủi li thẳng tắp. Đặc biệt, Tóc Dài đi đôi giày Tây bằng da đen nom rất điệu. Khác hẳn hôm qua, loẹt quẹt trong đôi dép lê với hai gót chân đen xì bám đầy đất. Tóc Dài như lột xác.

Tóc Dài không nói cũng không chào cô nhỏ một lần nào. Cái cách xa lạ như người dưng của Tóc Dài làm cô vừa ngạc nhiên vừa tự ái. Chẳng phải chiều nay hai người đã đi dạo với nhau bên bờ sông, đã nói biết bao chuyện về Việt Nam, về nước Mỹ, về tranh ảnh... đó sao? Lúc đó cô đã nghĩ anh ta thật là người cởi mở, dễ mến. Còn bây giờ... mình thật lắm. Anh ta quả là quái nhân. Cô nhỏ vừa bực tức nghĩ, vừa cố gồng tay lên cắt miếng thịt. Chiếc dao bị trượt ra khỏi miếng thịt, nảy lên rồi rơi đánh keng xuống đĩa. Mọi người chẳng ai để ý. Chỉ duy Tóc dài ngẩng lên, nhìn cô nhỏ một cái rất nhanh, rồi lại cắm mặt xuống đĩa thức ăn trước khi bảo:

- Coi chừng bể đĩa của người ta là cô phải đền đó.

Cậu nói làm cô nhỏ tức nghẹn họng. Chắc anh ta nghĩ cô là chúa đoảng vị đây. Cô cố ghìm giọng xuống:

Liên quan gì đến anh chứ. Bể thì tôi đền chứ có phải anh đâu mà anh lo. Tóc Dài lầm bầm:

- Là tôi tiếc cho cô thôi.

Ăn xong đã mười giờ đêm. Tóc Đình xoa bụng hỏi Tóc Dài:

- Về chỗ tụi tao chơi không? Làm vài ván cờ.

- Tao bận rồi. – Tóc Dài trả lời rồi đứng dậy mặc áo khoác.

Số Không nói với theo:

- Lại có hẹn với ghê hả? Đứa nào đó?

Bí mật! - Tóc Dài vừa nói vừa đi một nước ra cửa.

Chắc là có hẹn với Củ Cà Rốt. Cô nhỏ cố nghĩ một cách thật thờ ơ. Củ Cà Rốt là người yêu. Chỉ có hẹn với bạn gái người ta mới phải vội vã như thế, mà quên mất thói lịch sự tối thiểu là phải chào tạm biệt người ngồi ăn chung bàn như mình. của anh ta. Nhưng suy cho cùng, mình có vẻ chẳng có ấn tượng gì với anh ta cả. Ý nghĩ này làm cô thấy hơi chạnh lòng.

*

Bốn người ngồi xem phim. Một cái phim rất vớ vẩn trên truyền hình với những pha chọc cười như “Trong nhà ngoài phố”. Số Không và Tóc Đình ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn Số Một chúm đầu vào một cuốn sách dày cộp, thỉnh thoảng lại nhếch miệng cười không biết vì cuốn sách hay vì những lời thoại trên tivi. Đột nhiên Số Một hỏi:

Cô ăn da-ua nhá? Hay uống sữa không? Sách nói những thứ đó rất bổ cho sức khỏe

. - Có, có. Tao ăn. - Tóc Đình kêu lên.

- Mày ăn thì đi mà lấy. Tao chỉ phục vụ cho các quý bà thôi.

Số Một tắt tả đi vô bếp. Tóc Đình lẩm bẩm: “Cái thằng lười hôm nay bày đặt siêng. Trời chắc có mưa quá!”. Số Không cũng vào hùa:

- Ồ, cái thằng đó nó lười lắm. Nếu cần gì cô cứ kêu tôi.

Số Một nói vọng từ bếp ra:

- Nè, bọn mày nói xấu gì tao đó?

Có tiếng chuông reng. Tóc Đình ra mở cửa. Cô nhỏ nghe thấy tiếng con gái nói một tràng tiếng Anh. Tiếng Tóc Đình cười khúc khích. Lại thêm một tràng tiếng Anh và cô gái đó bước vào. Một cô gái có đôi chân dài lênh khênh, thò ra khỏi chiếc váy da ngắn cũn như đôi cẳng sếu. (Ta sẽ gọi tạm tên cô là Cẳng Sếu). Tóc Cẳng Sếu cột thành chùm trên đầu, nhuộm vàng như một bó rơm. Nhưng dù sao nó vẫn còn hài hòa với chiếc áo vải thô màu mận chín, chít ngang eo bằng một sợi dây đăng ten nhỏ và chiếc áo khoác cổ bằng lông chồn. Trông cô ngộ nghĩnh như một con búp bê Mỹ.

6. Chương 6

Cẳng Sếu xoay một vòng, hồ hởi:

- Hôm nay em được không?

- Em lúc nào lại không đẹp? - Tóc Đình trả lời, không ra khen, không ra châm biếm. Nhưng nhìn ánh mắt của cậu ta, cô nhỏ biết ngay là “có vấn đề” rồi.

Cẳng Sếu nhìn quanh, vẻ hơi thất vọng. Số Một hỏi:

- Kiểm Tóc Dài hả? Nó có hẹn ở chỗ khác rồi.

Mặt Cẳng Sếu xịu xuống. Cô hỏi khẽ:

Hẹn với ai vậy?

- Nó hành tung bí mật lắm. Sao biết được em?

Bây giờ Cẳng Sếu mới để ý đến cô nhỏ tóc cắt tém, gầy và xanh xao trong chiếc áo len cộc tay màu xanh nhạt đang ngồi ở góc sa lông. Cẳng Sếu hơi thụt lui, thè lưỡi ra, hai mắt chớp chớp.

- Hi!

Cô nhỏ gật đầu. Cẳng Sếu làu bàu gì đó rồi xô cửa bỏ đi. Tóc Đình chạy theo xuống cầu thang, vội đến nỗi quên cả đóng cửa. Hơi lạnh ủa vào làm cô nhỏ nổi hết da gà. Số Một bảo: - Nó kết con nhỏ đó lắm. Rồi mày coi, nó nó sẽ điều đứng vì con nhỏ này dài dài.

- Đồ khờ. Bộ nó không biết con nhỏ khoái Tóc Dài à? - Số Không bảo.

Không nghe tiếng Số Một trả lời. Cô nhỏ đi về phòng. Số Một gọi với theo: “Da-ua đây, cô không ăn à?”. Cô lắc đầu, bảo còn no lắm.

Cô quần chần đến tận cằm. Tự nhiên cô thấy tội Tóc Đình, thằng em trai khờ khạo của cô. Con bé đó có để ý gì đến nó đâu mà nó cứ phải điều đứng thế. Chuyện tình yêu thật là một cái vòng tròn. Yêu người ta rồi người ta lại yêu một người khác. Cầu mong sao mình không phải rơi vào tình trạng này. Nhưng còn Tóc Dài, anh ta thích Củ Cà Rốt hay Cẳng Sếu nhỉ? Mà thật vỡ vụn, anh ta thích ai thì có liên quan gì đến

mình. Mình chỉ ở lại đây hai tuần rồi ra đi. Đi không biết khi nào mới quay trở lại. Có trở lại được thì mọi chuyện cũng đã thay đổi rồi.

Cô nghe tiếng chân bước dừng lại ở cửa phòng. Tiếng Tóc Đình thì thào: “Chị ấy ngủ rồi. Tụi mình đi thôi”. Tiếng Số Một bảo: “Bàỉ vở mai thì sao?”. Tiếng Tóc Đình: “Mai tính”. Im lặng một lát. Tiếng cửa ra vào mở ra nhẹ nhàng. Rồi lại im lặng. Cô nhỏ chui ra khỏi chăn, ra phòng khách. Ngồi thu lu trên sa lông cô ước mình có được một tấm toan, một cây cọ và những tuýp màu ngay liền bây giờ. Cô muốn vẽ, để vơi bớt sự cô đơn và trống vắng đang ngự trị trong lòng cô lúc này. Nhưng cuối cùng chẳng có gì để giải tỏa cảm xúc, cô đành chơi với con mèo nhỏ lông xám. Cô để nó dụi cái mũi ướt vào tay, để nó cạ bộ lông ram ráp vào má. Cô bảo, biết thế này tao đã về Việt Nam sớm hơn. Ở đây chẳng ai quan tâm đến tao cả. Chuông điện thoại vang lên. Cô nhỏ nhắc máy. Đầu dây đằng kia rọt rẹt, rồi tiếng Tóc Dài vang lại:

- Đi dạo một vòng không? Tòỉ đợi dưới bãi để xe nhé. Không đợi cô trả lời, Tóc Dài cúp máy. Vẫn cái kiểu rất bất lịch sự đó nhưng cô không cưỡng lại được lời mời. Chẳng ai lại có thể đi ngủ sớm trong một buổi tối đẹp như thế này, trong một buổi tối xa nhà không bạn bè như thế này. Nên cô quyết định đi với Tóc Dài, sau khi nghĩ bụng, chỉ vài ngày nữa mình sẽ không còn gặp anh ta. Sẽ chẳng mất mát gì nếu mình chỉ đi chơi nốt tối nay với anh ta.

*

Chiếc xe lao vào đêm. Chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ có giọng ca ồm ồm của Vanessa Williams bay lừng lờ trong không khí: “Đôi khi điều quý giá nhất tôi muốn tìm kiếm lại là điều tôi không thể thấy... Đôi khi tuyết rơi vào tháng Sáu. Đôi khi mặt trời quay quanh mặt trăng... Khi tôi nghĩ rằng cơ hội của chúng ta đã trôi qua...”. Cô nhỏ quay mặt ra cửa sổ. Lời bài hát làm cô thấy muốn khóc. Bầu trời mùa thu đầy mây gió, một vầng trăng xanh xao sau những cánh rừng thu lạnh giá, những giọt sương xám rơi lẫn giữa những chiếc lá óng ánh như vẩy vàng làm lòng cô trở nên sầu muộn. Tự nhiên mà cô nghĩ rằng, cuộc đời này chỉ ngắn ngủi tựa như một chiếc lá. Ngay cả những cuộc gặp gỡ này rồi cũng sẽ nhanh chóng rơi vào quên lãng. Cô không biết đã có một cơ hội nào ột cuộc gặp gỡ thật dài lâu đến với cô chưa. Hay nó đã thật sự trôi qua rồi mà cô không hề hay biết.

Thật là buồn... – Cô nhỏ buột miệng thở dài, khẽ thôi nhưng Tóc Dài đã kịp nghe thấy.

- Sao cơ? - Tóc Dài quay lại.

- Không... Chỉ là tôi đang thấy tiếc thời gian. Tôi thấy ý nghĩa của thời gian thật là vô nghĩa. Nếu như mình không kiếm được điều quý giá nhất mà thời gian của mình đã hết thì sao?

- Thì đành chịu thôi chứ làm sao nữa? – Tóc Dài nhếch miệng cười – Cuộc sống có nhiều điều phi lý lắm, nhưng phải chấp nhận thôi.

Tóc Dài tấp xe vào một góc rừng. Cậu mở cửa kính. Đêm yên tĩnh lạ lùng, nghe được rất rõ tiếng những cành cây khô gãy lác rác, tiếng gió thổi rầu rĩ qua những tán cây rộng. Tóc Dài bảo:

- Tôi rất thích đi rừng vào ban đêm. Những lúc này chỉ có mình đối diện với mình. Thấy lòng yên tĩnh đủ để quên mọi thứ sầu muộn trong lòng.

Họ bước ra ngoài. Cô nhỏ ngửa mặt lên trời, hít căng một bầu không khí lạnh giá và trong lành. Tóc Dài bật lửa châm thuốc. Khói và mùi thuốc lá làm cô thấy khó chịu. Cô nói, không nhìn vào Tóc Dài:

- Thế là không ngửi được hương rừng rồi.

Tóc Dài không nói gì, dụi đầu thuốc xuống đất. Cậu ngắm cô nhỏ bước trên những lớp lá mục ướt đẫm sương. Ánh đèn pha như bao bọc cô trong một tấm lụa hồng trong suốt. Trông cô nhỏ bé và mong manh. Tưởng chỉ chút nữa thôi, cô sẽ mọc một đôi cánh trắng muốt và bay đi mất. Chưa bao giờ mình thấy ai dễ thương như vậy, Tóc Dài bối rối nghĩ thầm. Cô nhỏ cúi xuống lượm một cái lá phong đỏ sẫm, quay lại chỗ Tóc Dài đứng:

- Tôi rất thích những chiếc lá này. Khi nào về Việt Nam, chắc chắn tôi sẽ phải mang chúng theo. Như là lưu giữ những kỷ niệm đã có trong cuộc sống của tôi. Chứ nếu không, sẽ rất dễ quên.

Chẳng lẽ lại dễ quên đến thế? - Tóc Dài hỏi.

Cô nhỏ không nghe thấy câu hỏi. Cô đang mải phủi những bụi nước bám trên áo. Khi cô ngẩng lên, gương mặt cô kề sát mặt Tóc Dài. Trong ánh sáng xanh nhạt từ trăng và sương mù đang dâng lên cuộn cuộn, khuôn mặt cô nhỏ trắng lên như một miếng ngọc. Chỉ một thoáng thôi nhưng Tóc Dài đã kịp nhận ra đó chính là khuôn mặt dịu dàng vừa thân quen vừa xa lạ với đôi mắt to đẫm nước thường hiện lên trong giấc mơ của cậu. Tóc Dài lùi phắt lại, người hơi lão đảo. Cô nhỏ hốt hoảng hỏi:

- Có gì đó?
- Không. Mình về thôi.
- Ồ, thì về. – Cô nhỏ luyến tiếc.
- Nếu thích, tối mai tụi mình lại đi. Tiếc gì.

Họ chui vào xe. Tóc Dài bật máy sưởi. Hơi ấm làm cô thấy buồn ngủ. Cô bảo, nửa đùa nửa thật

: - Tôi thấy anh cũng không đến nỗi nào. Hay tại ban ngày, trời sáng mới thấy rõ...

Chưa nói xong, cô đã ngoẹo đầu ngủ. Hàng lông mi dài khép chặt. Đôi môi chúm chím như đang sắp sửa nhoen thành một nụ cười. Hai bàn tay với những ngón thon dài của cô từ từ thả lỏng, tõe ra như những cánh hoa quỳnh. Chiếc lá đỏ thắm từ tay cô rơi xuống sàn lúc nào chẳng biết.

*

Xe vào đến bãi rồi mà cô nhỏ vẫn chưa tỉnh dậy. Tóc Dài không nỡ đánh thức cô dậy, cứ để máy nổ rầm rĩ để sưởi ấm cho cô. Chỉ đến khi ngủ say quá, đầu đập vào thành cửa kính mới làm cô thức dậy được. Cô kêu lên:

- Ui da... Mình đang ở đâu vậy?
- Tối nhà này giờ rồi. Thấy cô ngủ ngon quá nên tôi không dám kêu dậy.
- Xin lỗi. Máy giờ rồi?
- Ba giờ.
- Ồi, mai làm sao anh đi học được.
- Chuyện nhỏ.

Cô nhỏ nhảy xuống. Trước khi phóng xe đi, Tóc Dài nói thông một câu:

- Cô biết không, lúc ngủ trông cô hiền dễ sợ.

Kèm theo một cái nhếch miệng cười quen thuộc khiến cô nhỏ không sao hiểu được anh ta muốn khen hay chế giễu mình. Lúc này cô mới sực nhớ ra một điều quên chưa nói với Tóc Dài.

7. Chương 7

Tóc Dài mở ổ khóa. Trong nhà đèn tắt tối th. Mò mẫm đi qua những bàn ghế và đồ đạc vút lung tung trong phòng, Tóc Dài đi về phòng mình. Đi ngang phòng của mẹ, cậu dừng lại, ghé tai vào cửa nghe ngóng. Có tiếng nấc nghẹn, tiếng xì mũi, tiếng khản giọng sột soạt. Cậu gõ cửa phòng. Im lặng. Tóc Dài cố nén tiếng thở dài. Cậu biết mẹ không muốn làm cậu phải bận tâm vì nỗi buồn của bà. Nhưng bà không hiểu, nỗi buồn đó từ lâu đã trở thành của cậu rồi.

*Mẹ Tóc Dài làm việc trong một tiệm Mc Donald. Công việc của bà khá đơn giản là đứng bên chảo dầu lớn, chiên hết rổ khoai tây này đến rổ khoai tây khác. Nhưng ngày lại ngày, nó khiến đôi tay và cái lưng của bà nhứt mỗi kinh niên. Mùi khoai tây ám vào da thịt bà. Với Tóc Dài, cái mùi này trở nên rất thân thương nhưng với cha Tóc Dài lại khác. Ông bắt đầu tỏ ra xa lạ với bà. Vào một mùa xuân, khi hoa đào đã nở rộ trên những con đường chạy quanh dòng Potomac, khi Tóc Dài tròn mười lăm tuổi thì ông ta cũng bỏ mẹ

con Tóc Dài đi. Mẹ chạy theo níu ông lại, nước mắt nước mũi nhoe nhoét trên khuôn mặt tái xanh nhẵn nhúm như một quả cam héo. Họ nói với nhau gì đó và Tóc Dài thấy ông ta giằng mạnh tay làm mẹ té chúi xuống. Cánh cửa gỗ đóng sập lại sau lưng ông ta một cách lạnh lùng. Tóc Dài đứng nép trong góc phòng, không dám ra đỡ mẹ dậy. Người cậu chỉ muốn nổ tung lên vì một ý nghĩ phải trả thù ông ta - trả thù cái người đã làm mẹ cậu suy sụp, đau đớn đến nỗi không đứng dậy nổi. Năm tháng trôi qua, ý nghĩ trả thù trẻ con ấy đã phai nhạt dần nhưng hình ảnh đó đã trở thành nỗi ám ảnh nặng nề trong lòng Tóc Dài. Cậu không vào đại học mà xin một chân bảo vệ trong siêu thị và bắt đầu sống một cuộc sống mờ mịt không có tương lai. “Trượt dài trên cái dốc của sự đau buồn...”, đó là câu Tóc Dài lấy làm tâm đắc khi nghĩ về cuộc đời mình.

Cô nhỏ nằm mãi nhưng không sao ngủ được. Con mèo con lại gần, cạ bộ lông mượt mà vào chân cô và giương mắt lên nhìn. Cô nhỏ bế con mèo vào lòng, nói khe: “Mày sướng thật. Tao thấy mày hình như chẳng bao giờ phải nghĩ ngợi điều gì”. Con mèo kêu meo meo tỏ vẻ không đồng ý. Nó ngúng nguẩy đuôi rồi nhảy vọt xuống đất. Cô nhỏ lúc lắc đầu, bảo:

- Chứ mày bảo tao phải làm gì bây giờ?

Cô đứng dậy, lại gần cửa sổ. Trong bóng đêm những hàng cây tối sẫm lại như những người khổng lồ, nặng nề gục đầu như đang phiền muộn suy tư. Nhưng cô vẫn thấy ánh lên đâu đó những chiếc lá vàng và đỏ trong những vòm cây lặng lẽ đó. Nó làm cô liên tưởng đến những tháng ngày đã trôi qua của mình. Một chuỗi những ngày buồn và thi thoảng ánh lên những ngày tràn ngập niềm vui, hy vọng. Tiếng mở khóa cửa lạch cạch làm cô giật mình. Cô quay vội vào giường, vùi mặt vào đệm chăn mềm ấm sực vừa lúc cánh cửa phòng hé mở. Ba cái đầu bù xù thò vào. Tiếng Sổ Một:

- Nhẹ thôi không cô ấy thức dậy đó.

- Yên tâm, chị ấy ngủ say rồi. - Tiếng Tóc Đình.

Rồi cánh cửa sập lại. Im lặng. Ánh đèn ngoài phòng khách cũng phụt tắt khi tiếng chuông đồng hồ điểm kính coong bốn tiếng dài.

*

Cô nhỏ thức dậy vì ánh mặt trời chiếu vào mặt. Cô vặn vẹo người trên giường, hé hé mắt nhìn. Tóc dài đã ở đó từ lúc nào, đang cúi húi buộc cái gì đó ở góc phòng. Cô nhỏ chồm người dậy, kêu khe một tiếng:

- Á!

Tóc Dài quay lại cười:

- Cô ngủ ngon thiệt. Tôi không làm ồn cô chứ?

Không - Cô nhỏ thấy ngượng vì biết tóc tai mình giờ trông gớm ghiếc lắm - Đã trễ chưa? Anh đến lâu chưa? Họ đâu rồi?

- Trời, cô hỏi nhiều thế làm sao tôi trả lời hết được. Câu thứ nhất, đã bằng giờ hôm qua tôi đến gặp cô. Câu thứ hai tôi đã đến đây hơn hai tiếng rồi. Câu thứ ba, bọn họ đã đến trường từ sớm. Quý cô cần hỏi gì nữa không?

- Tôi... À, xin lỗi đã bắt anh đợi. Tôi xong liền đây.

Cô nhỏ chọt vào phòng tắm. Cô ngơ ngác nhìn con bé trong gương, tóc tai xù ra như con bú dừ, mắt thâm quầng, hai má nổi lấm tấm mụn vì thức khuya. Xấu ơi là xấu... Cô nhỏ lăm lăm trong miệng, nhắm một tí nước vào tay để ép mái tóc cứ chực nhảy dựng đứng lên.

- Cô thích ngồi ăn sáng trong nhà hay ra ngoài ban công? - Tiếng Tóc Dài hỏi vọng vào.

Ở đâu cũng được, miễn là ấm thôi.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, cô nhỏ ngỡ ngàng. Chiếc bàn ăn đã được kéo lại gần cửa kiếng trông ra ban công. Ngồi ở đây, vừa ấm áp lại vừa được ngắm nhìn những chiếc lá xinh đẹp rơi theo chiều gió, giống như đang được ngồi trên Skydome giữa trời đầy mây gió. Trên bàn đã để sẵn hai ly sữa tươi, hai miếng bánh mì bơ nướng giòn và vài lát thịt xông khói. Hương thơm từ thức ăn làm cô nhỏ thấy đói cồn cào.

- Woa! - Cô nhỏ không nén được sự thán phục - Tôi không ngờ anh khéo tay thế. Cứ như trong nhà hàng vậy.

- Ôi trời, cái này ai mà không làm được.

Họ ngồi ăn trong tiếng nhạc êm dịu phát ra từ chiếc radio cũ kỹ ở góc phòng. Thỉnh thoảng Tóc Dài lại lên nhìn cô nhỏ. Cái cảm giác êm ái, dễ chịu tràn ngập trong lòng cậu, khiến cậu ghen cả cổ. Trong khi đó cô nhỏ nghĩ, chà, anh ta ga-lăng như vậy, làm sao mấy cô bé đó không chết mê chết mệt được. Ăn hết miếng bánh, cô nhỏ mới sực nhớ đến chuyện tối qua. Cô bảo:

- Tối qua có một cô gái tới kiếm anh đó. Cô ta ốm, khá xinh và rất mốt.

- Ồ, tôi biết rồi - Tóc Dài thờ ơ.

Cô nhỏ giả bộ vô tình nhận xét:

- Anh coi vậy mà cũng dắt dào ghê ta. Củ Cà Rốt với Căng Sếu, ai mới là cô gái của anh đây?

Cô nhỏ thấy hơi ngượng khi mình hỏi vậy vì nó có vẻ tò mò quá nhưng nhìn thái độ Tóc Dài, cô thấy yên tâm hơn. Anh chàng hình như đang mải suy nghĩ gì đó nên không để ý câu hỏi của cô. Vậy cũng tốt, cô nhỏ nhủ thầm, mặc dù nếu anh ta trả lời thì mình đã thấy bớt hồi hộp.

- Hôm nay cô muốn đi đâu? - Tóc Dài ngẩng lên hỏi.

- Anh thử cho tôi một ý nào đó hay hay đi. Thật may là tôi lại biết anh. Chứ nếu không, tôi cứ phải ru rú trong nhà...

- Ở Mỹ mà không biết lái xe thì cứ như bị què vậy, chẳng đi tới đâu được đâu. Bọn Tóc Đình, chỉ có cuối tuần mới được nghỉ xả hơi. Bài vở tụi nó nhiều lắm, cô đừng trách sao tụi nó không đưa cô đi đâu chơi hết.

- Tôi hiểu mà. Tôi có bao giờ dám trách họ đâu.

- Cô muốn vào rừng không?

- Rừng ư?

- Chẳng phải cô bảo thích ngắm lá thu đó sao?

- Ồ, vâng.

Họ ngồi im lặng bên nhau suốt quãng đường dài từ Virginia tới Maryland. Những cành cây đập chan chát vào hông xe làm những chiếc lá rụng tả tơi. Tóc Dài dừng xe lại, bảo:

- Mình để xe ở đây rồi đi bộ vào trong.

Họ len lỏi qua con đường nhỏ mọc đầy cỏ ứt sùng sượng. Hương thu lành lạnh tỏa khắp bốn bề, trộn lẫn với mùi lá ruộng mục từ mùa thu trước còn để lại làm cô khẽ rùng mình.

Tóc Dài quay sang hỏi:

- Cô lạnh à?

Cô nhỏ lắc đầu. Nhưng càng vào sâu trong rừng, cô càng thấm cái lạnh của rừng già với những thân gỗ to sụ, đen thẫm vì thời gian và những tàn lá khổng lồ che hết cả ánh mặt trời. Tóc Dài cởi áo khoác choàng lên vai cô. Trên người cậu chỉ còn một chiếc áo sơ mi dài tay khoác bên ngoài chiếc áo thun cao cổ. Cô nhỏ kêu lên:

- Anh sẽ chết rét mất.

- Tôi quen rồi. Lạnh vậy chứ lạnh hơn thế nữa cũng chẳng sao.

Họ cứ đi mãi như thế. Chân đạp lên cỏ ứt lụp phụp. Lại một lần nữa, cô nhỏ nghĩ, giá như hai người đang là hai người yêu nhau thì hay biết bao nhiêu. Tóc Dài phủi một gốc gỗ mục, rủ cô nhỏ ngồi xuống. Từ chỗ này họ có thể nhìn thấy những đám mây xanh biếc bay qua các kẽ lá. Im lặng rất lâu, đến nỗi nghe được cả những tiếng bay vo ve rất khẽ của những con bọ đen bé xíu. Cuối cùng Tóc Dài lên tiếng:

- Từ bé đến giờ, lúc nào tôi cũng ước được làm mây bay trên trời kia.

Cô nhỏ liếc qua Tóc Dài. Lúc này sợi dây thun đã bung ra làm tóc Tóc Dài xõa qua hai bên mặt, lượn từng gợn sóng rất đẹp khiến cô nhỏ phải kêu lên:

- Woa, đẹp quá!

Tóc Dài quay phắt lại:

- Cô nói gì đẹp cơ?

- Không - Cô nhỏ bối rối - Tôi... Ý tôi hỏi tại sao anh lại mơ được làm mây kia chứ?

-Được phiêu bạt khắp nơi, chẳng vướng bận gì. Tôi có cảm giác chúng luôn luôn thật sự nhẹ nhõm.

- Làm người ai lại chẳng vướng bận điều gì đó. Anh ước như vậy hóa chẳng phải anh là người luôn trốn tránh thực tế sao?

-Nếu trốn được tôi đã trốn rồi. Có gì để luyện tiếc đâu.

- Anh nói vậy là sao?

- Chẳng sao cả. Mình đi tiếp đi. Trong rừng này còn có một chỗ hay lắm.

Cô nhỏ thấy Tóc Dài có vẻ không muốn nói chuyện tiếp nên cũng thôi không gạn hỏi nữa. Họ rẽ tay phải. Đi được vài bước thì cô nhỏ thấy mắt mình đột nhiên chói sáng. Trước mặt cô một chiếc hồ rộng mở ra, nước trong vắt và xanh biếc. Nắng làm những gợn nước lao xao ánh vàng. Những chiếc lá thu trôi lững lờ trên dòng nước rồi đến cuối hồ, chúng tấp lại thành một chiếc bè lớn.Hai con vịt trời lơ đãng rửa lông trên bờ. Chúng có lẽ là một cặp của nhau nên trông rất tình tứ và hạnh phúc. Tóc Dài nằm ườn trên bãi cỏ sười nắng. Cô nhỏ chạy xuống sát bờ hồ, nhúng tay vào nước. Một cảm giác tê lạnh chạy từ tay lên cổ làm cô nổi hết gai ốc. Tóc Dài bảo:

- Lạnh lắm đó.

Cô nhỏ quay lại nhìn cậu cười. Một nụ cười rục rờ. Cậu lim dim mắt. Ánh nắng dịu xuống làm hiện rõ hình cô nhỏ đang cúi lom khom nhặt những chiếc lá cuối thu. Chưa bao giờ Tóc Dài thấy lòng mình bình yên như vậy. Thốt nhiên cậu thấy tim đau nhói vì ý nghĩ chỉ còn vài ngày nữa thôi là những hình ảnh này,những giây phút êm đềm này sẽ tan biến.

8. Chương 8

Chủ nhật, cả bọn được nghỉ học nên rủ cô nhỏ đi thành phố Đại Dương. Họ thuê một chiếc xe tám chỗ ngồi. Củ Cà Rốt cũng cùng đi với Tóc Dài. Suốt chuyến đi lúc nào cô cũng tìm mọi cách để ngồi bên Tóc Dài.Còn Tóc Dài không đồng ý cũng không phản đối, chỉ mỉm cười mỗi khi Củ Cà Rốt nói một câu gì đó. Và không một lần nào liếc về phía cô nhỏ, mặc dù cậu luôn để ý thấy Số Một và Số Không chạy lăng xăng quanh cô.Họ luôn miệng hỏi cô có mệt không, cô có lạnh không, cô có đói không... Nhưng chỉ ngồi trên xe làm sao mệt được, xe lại có máy sưởi làm sao lạnh được, sáng nay lại vừa ăn một tô phở Hòa to như cái chậu con, làm sao đói được. Cô chỉ buồn. Buồn ghê gớm vì thấy Tóc Dài sao quá đối lạnh nhạt với mình. Cô chỉ chực Tóc Dài quay lại nhếch miệng cười với mình để tươi tỉnh bắt chuyện với cậu nhưng hoàn toàn vô vọng. Càng lúc cô càng thấy bức bối vì khó hiểu. Lúc nào chỉ có hai người sao anh ta lịch sự và dễ mến thế. Chẳng lẽ anh ta lại sống hai mặt đến thế sao.

Tóc Đình nhìn qua cô nhỏ nói một cách rất vô tình:

- Nó là vậy đó.

Cô nhỏ giật mình, hai tai đột ngột nóng bừng lên. Cô lắp bắp:

- Em nói vậy là sao chứ?

- Đâu có gì - Tóc Dài nhấn ga cho xe chạy vọt lên - Chị Hai, em hỏi thiệt chị nè, nếu có tới ba người con trai quý chị thì chị làm sao?

- Làm sao là làm sao. Tối lúc đó mới tính được. Chớ giờ biết ai đâu mà tính. Có thiệt là chị không biết không?

Cô nhỏ nhún vai, đang tìm cách đánh trống lảng thì Số Không đã réo lên: - Ê, tấp vô chỗ nào cho tao xả hơi chút. Sáng nay uống nhiều nước quá mầy ơi. Xe tấp vào một cây xăng. Số Không hấp tấp nhảy xuống xe, chạy lúp xúp sau những quầy hàng và biến mất vào toa lét. Số Một và cô nhỏ cũng xuống xe. Số Một lại hỏi:

- Mây mệt không?

Có gì đâu mà mệt.

- Thế có mỏi chân không? Cũng không à? Cô giỏi thật. Mỗi lần đi thế này là xương cốt tôi cứ rệu rã cả. Hi hi... Chắc tại tôi ốm quá.

Cô nhỏ nghe tiếng Củ Cà Rốt cười lạnh lạnh và tiếng Tóc Dài nói câu gì đó. Lại nghe tiếng cười lạnh lạnh của Củ Cà Rốt. Số Một bảo:

- Tôi chưa thấy người nào vô tư như cổ. Người đâu mà chỗ nào cũng cười được.

Ồ, chứ ai như mình. Suốt ngày sầu não ủ dột. Cô nhỏ nghĩ. Mình rõ ràng không hợp với anh ta. Anh ta chỉ thích những người v về như cô ấy thôi. Cô đột nhiên quay sang hỏi:

- Anh thấy tôi có chán lắm không?

Câu hỏi làm Số Một ú ớ. Chẳng lẽ lại bảo không, tôi thích cô lắm thì lộ liễu quá nên suy đi tính lại, cậu trả lời một câu rất chung chung:

-Tôi thấy người ta chỉ thích những cô gái có tính đảm thắm như cô vậy.

Số Không đã quay trở ra, mặt mày phớn phơ thấy rõ. Trên đôi tay múp míp của cậu khệ nệ nào là sô cô la, da-ua, bánh ngọt. Số Một nhón tay định lấy một chiếc thì Số Không đã kịp vùng ra:

- Nè, cái này không có dành ày đâu nghe.

- Thì tao lấy để mời Mây chớ bộ! – Số Một chừa ngưỡng, cặp kiếng cận như rơi tôm xuống chóp mũi.

- Khỏi cần mầy đi! - Số Không làu bàu rồi quay sang cô nhỏ- Mây dùng chút gì không?

- Cảm ơn, tôi còn no lắm.

- Cô cứ nhận đại đi chứ đi thêm quãng nữa là chỗ đồ ăn đó bốc cánh bay mất đó - Số Một sửa lại cặp kính, nói như chọc tức Số Không.

Số Không khịt mũi bảo:

Nhưng dù sao tao cũng có lòng hơn mầy, Kẹo Kéo ạ.

Thấy chiều hướng có vẻ căng thẳng, cô nhỏ vội dàn hòa:

- Thôi thôi, cảm ơn hai anh. Lên xe đi rồi mình tính.

Tóc Dài ngó qua cửa xe. Mặc dù có vẻ đang chăm chú nghe Củ Cà Rốt nói chuyện, nhưng Tóc Dài vẫn không quên nhìn xuống chỗ cô nhỏ đang đứng nói chuyện với hai cậu bạn. Cậu thấy ghen tị với họ. Khác hẳn với cậu, họ lúc nào cũng v về, trẻ trung. Cậu làm sao có thể so sánh được với họ, gia cảnh cũng không, học hành cũng không... Rồi Mây sẽ nhận ra được điều đó. Những người kia chắc chắn sẽ hợp với cô hơn.

- ...đúng không anh? - Củ Cà Rốt cũng chồm qua cửa xe nhìn xuống, hỏi.

- Gì cơ? - Tóc Dài giật mình quay lại.

- Em bảo là hình như hai anh ấy đều thích chị Mây - Củ Cà Rốt ý nhị liếc Tóc Dài - Không biết chị ấy sẽ để ý đến ai ta?

- Để ý đến ai là chuyện của người ta, liên quan gì đến mình mà suy với đoán - Tóc Dài tự nhiên nổi cáu - Thật nhiều chuyện!

- Em làm gì mà anh la em vậy? - Củ Cà Rốt rơm rớm nước mắt.

- Anh xin lỗi - Tóc Dài lầm bầm, ngồi lút sâu vào trong ghế.

Ba người kia đã lên xe. Số Một lên lái thay cho Tóc Đình. Cô nhỏ xuống hàng ghế dưới ngồi, ngay sát bên cạnh Củ Cà Rốt rồi đến Tóc Dài. Tóc Dài và cô nhỏ đều ngoảnh mặt nhìn ra hai hướng cửa sổ, không ai nói với ai câu nào. Sau mấy lần gọi chuyện không ai hưởng ứng, Củ Cà Rốt khẽ thở dài. Mắt cô lim dim như ngái ngủ, lòng buồn bã nghĩ, cuộc sống cứ như một cái đu quay, người này đuổi theo người kia bao giờ mới bắt kịp nhau đây?

*

Xe dừng lại trên bờ biển. Mùa thu, cát trở nên ẩm ướt và gió từ biển thổi vào lạnh buốt. Những con hải âu lông xám co ro chụm đầu vào nhau trên những tảng đá to xù xì. Mọi người đứng túm tụm vào nhau như để tránh tránh những cơn gió mạnh thổi ào ạt từ biển vào. Nhưng vô tình hoặc do cố ý, Củ Cà Rốt và Tóc Dài đứng tách ra hẳn một phía. Số Một nheo mắt ngắm họ, bảo:

- Trông tụi nó cũng hợp đấy chứ. Lại có vẻ rất lãng mạn.

Cô nhỏ cũng gục gặc đầu, bảo “Ừ”. Tóc Đình kéo tay cô, kêu khê:

- Cảnh ở đây đẹp quá chừng chị nhỉ?

Cô nhỏ lại bảo “Ừ” nhưng mắt chỉ liếc về phía Củ Cà Rốt và Tóc Dài. Hôm nay Củ Cà Rốt diện một chiếc quần nỉ màu xanh nước biển, áo khoác cam điểm chấm xanh dương và quàng một chiếc khăn sắc sỡ (ngay khi mới lên xe cô nhỏ đã phát hiện ra chiếc khăn này Tóc Dài đã từng đưa cho cô quần cổ hôm đến bảo tàng). Củ Cà Rốt nói một câu gì đó và dang hai tay như sắp bay về trước. Mắt đà, cô trượt chân té nhưng Tóc Dài đã kịp kéo cô lại. Cái kéo tay mạnh làm cả người Củ Cà Rốt chúi vào người Tóc Dài. Cô hốt hoảng ôm chầm lấy Tóc Dài. Và nhoẻn miệng cười. Nụ cười hạnh phúc đến nỗi đứng ở phía bên này, cô nhỏ vẫn có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc đang in dấu trên đó.

*

Họ ngồi trong một quán ăn mở cửa 24/24, nằm trên bờ biển. Cửa kính trông ra một ngọn hải đăng tháp đèn sáng rực. Thỉnh thoảng cánh cửa không đóng chặt bị gió thổi bật ra làm văng vào tiếng sóng vỗ và tiếng những con hải cầu đùa nghịch như tiếng trẻ con cười. Họ kêu món súp hành ăn với bánh mì bơ và khoai tây trộn sữa ăn với thịt bò băm. Mùi thức ăn khiến những cái bụng cứ réo lên ào ào. Tóc Đình vừa ăn xong đã ngáp dài:

- Ôi trời, sao lại buồn ngủ thế này.

Số Không bảo:

- Căng da bụng chùng da mắt là chuyện thường. Hay mình kiếm chỗ nào trú qua đêm cái đi.

Mọi người ồ lên phản đối, quyết định phải về ngay trong đêm nay. Chiều mai, Tóc Đình, Số Không, Số Một có bài kiểm tra. Họ phải về thôi không kịp. Cho đến tận bây giờ cô nhỏ vẫn không hiểu được cách học của họ. Ban ngày đi học, hoặc được nghỉ thì chỉ đi chơi hay nằm ngủ trong những chăn bông ấm áp. Tối về đi làm thêm tuần ba buổi. Vậy mà không hiểu sao các cậu vẫn qua được kỳ thi một cách dễ dàng, lại toàn được điểm cao.

Lúc bước ra ngoài, vì thay đổi nhiệt độ đột ngột nên cô nhỏ nhắm tịt mắt hắt xì liền ba cái. Khi mở mắt ra, cô bắt gặp cái nhìn chăm chăm của Tóc Dài. Cô vội vã lảng cái nhìn của Tóc Dài, cố đi nhanh về phía trước. Tóc Dài cũng sải những bước lớn, chẳng mấy chốc đã túm được áo cô. Cậu cởi áo khoác, đưa cho cô, nói lớn để mọi người cùng nghe:

- Cô đừng bày đặt anh hùng nữa. Trời vậy mà ăn mặc phong phanh như cô chỉ có chết thôi. Thấy cô nhỏ vùng vằng chưa chịu nhận áo, Tóc Dài lại bảo:

- Tôi lo là lo cô mà bị bệnh thì chỉ một tụi tôi thôi. Mặc vào mau đi.

Giọng nói như ra lệnh. Nhưng với Củ Cà Rốt, sao nó thật dịu dàng. Cả đời cô chỉ mơ ước được một lần Tóc Dài nói như vậy với mình. Nhưng đã có bao giờ đâu. Củ Cà Rốt chạy ngang qua cô nhỏ, nói khẽ đầy ghen tị:

-Chị thiệt hên đó!

Cô nhỏ ngơ ngác, không hiểu ý Củ Cà Rốt muốn nói gì. Vì trời về đêm ngày càng lạnh nên cô đành khoác chiếc áo của Tóc Dài. Người cô nóng ran lên không hiểu vì chiếc áo quá dày hay vì câu nói của Củ Cà Rốt.

9. Chương 9

Tóc Dài nhìn lên đồng hồ. Đã hơn bốn giờ sáng. Hai bàn tay cậu như tê lại vì phải ngồi bào khoai mì làm bánh suốt hai tiếng đồng hồ. Ở chợ Eden có bán bánh khoai mì nhưng cậu không thấy ngon. Cậu nghĩ mình thấy không ngon thì chắc chắn cô nhỏ cũng thấy không ngon. Cậu quyết định phải tự tay mình làm cho cô, chỉ vì trong một buổi tối nào đó, cậu nghe cô nhỏ xuýt xoa thêm được ăn bánh khoai mì nướng.

Khoảng mười lăm phút sau thì bánh chín. Mùi thơm của vani, của củ khoai mì nướng bốc lên khắp phòng bếp. Chiếc bánh nướng trong chiếc cặp lồng nhôm đã vàng óng, được viền bằng một đường diêm cháy xém giòn tan. Tóc Dài đưa ngang lên mũi ngửi, cảm thấy thật hài lòng.

Tóc Dài nghĩ mình nên đi ngủ một chút. Mai sẽ là một ngày làm việc dài vì cậu đã xin nghỉ phép cả tuần nay. Nhưng cậu không ngủ say giấc được. Cứ lơ mơ bay bổng trong một bầu khí ngọt ngào. Cậu thức dậy khi những tia sáng màu xanh nhạt đầu tiên len lỏi qua khe cửa, tràn vào giường. Tóc Dài ghé qua phòng mẹ, dặn dò vài câu rồi chạy xuống cầu thang.

*

Căn nhà cô nhỏ ở vẫn còn đang say trong giấc ngủ. Những cánh rèm rũ xuống yên tĩnh. Những cửa kính mờ đi vì hơi lạnh của một đêm dài. “Thật may là mình có chìa khóa”. Cậu khẽ khàng bước vào nhà, đi qua ghế sofa chỗ Tóc Dài đang ngheo đầu nằm ngủ trên đồng sách vở với một dáng vẻ hết sức khổ sở, và khẽ khàng đặt khay bánh lên trên bàn. Tóc Dài đứng bần thần một lúc rồi mới quay trở ra cửa. Hôm nay cậu phải có mặt sớm ở siêu thị để phụ sắp xếp hàng hóa.

*

Đầu tiên là Số Không, rồi đến Tóc Dài, cuối cùng là Số Một ngồi vào bàn. Ba đứa nhìn chăm chăm chiếc bánh không nói một lời nào. Đầu óc họ đang đặc lại vì những con số toán học còn bụng lại réo ào ào nên chẳng ai buồn hỏi ai câu nào. Nhanh nhẹn như mọi khi, Số Không là người đầu tiên cầm dao lên cắt bánh. Cậu xuýt xoa:

- Trời ơi chưa bao giờ tao ăn được một món bánh ngon như vậy.

Họ im lặng ăn. Đột nhiên Tóc Dài nhảy dựng lên:

- Chết cha, có khi đây là bánh của chị Hai. Chỉ khoái bánh khoai mì nhất. Tụi mày nhớ chờ cho bả một miếng nghe.

Nhưng đã quá muộn. Khay bánh chỉ còn lại đúng một lớp cháy mỏng dưới đáy và một số vụn bánh rơi trên mặt bàn, bám vào hai mép của Số Không. Không nói không rằng, Số Một vội vã giấu chiếc khay vào tủ bếp. Vừa lúc đó cô nhỏ đi ra, một tay cố ép mái tóc chỉ chực bung ra như một tổ quạ xuống, một tay xoa xoa bụng:

Đói quá. Mọi người muốn tôi phục vụ ăn sáng món gì đây. Bánh...

- Dạ thôi khỏi. Tụi em trễ giờ rồi - Tóc Dài hốt hoảng chặn ngang.

Cả ba đứa lao ra cửa, sau khi quay lại bảo:

- Hôm nay chị chịu khó ở nhà nha. Tóc Dài nó cũng bận hôm nay mất rồi.

Còn lại một mình, cô nhỏ loay hoay chẳng biết làm gì. Con mèo con lông xám cũng đi đâu mất. Căn phòng trở nên trống vắng lạ lùng. Những chùm cúc kim trên bệ cửa sổ đã bắt đầu bung những cái nụ xanh, khoe ra những cánh trắng nõn nà. Cô nhỏ ngồi sát bên cửa sổ, làm lại công việc quen thuộc của mình là ngắm mây trời bay và những chiếc lá vàng lá đỏ chao nghiêng trong không khí. Cô thấy lòng mình thật yên ả. Lâu lắm rồi cô không có cuộc sống này. Có bầu không khí này. Mấy ngày trước thấy buồn, thấy chán, bây giờ bắt đầu quen thuộc thì đã sắp đến lúc phải chia xa. Cuộc sống của cô mới lạ lùng làm sao. Chẳng bao giờ có cái gì là bền vững là dài lâu.

Cô nhỏ mở rộng cánh cửa cho gió lạnh lùa vào. Trời lác rác mưa. Cả không gian như được khoác một chiếc áo lụa mỏng trong suốt, trở nên huyền ảo gấp nhiều lần. Cô nhỏ thấy lòng băng khuâng như nhưng nhớ một điều gì đó. Cô khẽ thở dài, tự hỏi giờ này không biết Tóc Dài đang làm gì.

*

Tóc Dài đi rảo rảo qua những lô hàng lớn, kiểm tra để ý xem có ai muốn phá hoại hay đánh cắp gì không. Một công việc nhàm chán. Thật sự nhàm chán. Nhưng không hiểu sao cậu vẫn bám trụ đến tận bây giờ. Tóc Đình thường bảo: “Mày thông minh thế, sao không học tiếp đi. Học lấy tấm bằng rồi kiếm một việc làm cho tử tế”. Tóc Dài đã chỉ cười. Mọi việc với cậu tất cả đều là nhàm chán, đều chẳng có niềm vui. Cậu chẳng muốn phấn đấu làm gì. Bóng tối bao phủ trên gia đình cậu đã kịp bao phủ lấy cuộc đời cậu.

Nhưng tự nhiên sao lúc này, Tóc Dài lại muốn được đi học thế. Học để lấy một tấm bằng rồi kiếm một việc làm tử tế có tương lai hơn. Lúc ấy chắc chắn cậu sẽ tự tin hơn trước mắt cô nhỏ. Chà chà, nghĩ đến cô nhỏ mới phiền đây. Cậu chưa hình được ngày cô ấy sẽ rời nơi đây để trở về lại Việt Nam. Cậu sẽ làm sao, bắt tay cô ấy một cái, mỉm cười một cái rồi nói câu “Thượng lộ bình an” thôi sao? Chẳng lẽ bấy nhiêu ngày chỉ có thể gói gọn trong một câu nói xã giao như thế? Và khi cô ấy đi, cô ấy có còn nhớ chút gì đến cậu không?

Bây giờ cô ấy đang làm gì? Có thể cô ấy đang ngồi bên cửa sổ, ăn bánh khoai mì nướng của mình. Trời ơi, cái hình ảnh đó mới đẹp để làm sao. Cô ấy sẽ thấy ngon hay không ngon đây? Cô ấy chắc chắn không thể biết đó là của mình. Do chính tay mình làm. Tối nay mình sẽ dò hỏi cô ấy. Chà, khi biết được là do mình làm, khuôn mặt cô ấy sẽ ra sao nhỉ?

*

Vừa đi vừa nghĩ, Tóc Dài đã ra đến quầy tính tiền, chỗ Củ Cà Rốt đang ngồi. Vừa trông thấy Tóc Dài, Củ Cà Rốt đã reo lên:

- A, anh đi làm lại rồi hả? Vậy sao không báo để mình đi chung một xe cho đỡ mất công.

- Sáng nay anh phải đi sớm - Tóc Dài lừ đừ ngồi xuống bên cạnh Củ Cà Rốt. Cậu thấy buồn ngủ díp cả mắt.

- Bộ tối qua anh ngủ trễ lắm hả? Ngó anh là thấy rồi, hai mắt thâm quầng hết kìa.

- Có gì đâu.

- Anh thì cứ có gì đâu có gì đâu. Đến khi bệnh mới biết là có gì đâu. Em nói thiệt...

Củ Cà Rốt bỏ ngang câu nói, quay qua tính tiền cho khách hàng. Lòng cô dấy lên một niềm thương cảm. Cô nghĩ là mình hiểu Tóc Dài, hiểu hoàn cảnh của Tóc Dài hơn ai hết trên thế gian này. Cô ước gì cả cuộc đời này, cô được ở bên cạnh Tóc Dài để xoa dịu nỗi đau Tóc Dài vẫn đang mang nặng trong lòng.

- Thôi anh đi đây - Tóc Dài uể oải đứng lên. Nếu cứ ngồi đây, chắc chắn cậu sẽ ngủ gục mất ở đầu kia, Jeannie vậy cậu, nói một câu gì đó.

Củ Cà Rốt ngẩng lên bảo: - Trưa nay mình ra phố Tàu ăn không anh? Em mời anh.

- Thôi, ăn tạm trong này đi. Có bốn lăm phút, làm sao ra phố Tàu kịp. Em ăn gì, anh ra mua luôn cho.

- Pizza. Một cái pizza rau nhỏ. Em thấy anh mệt mỏi lắm. Coi chừng bệnh lại đó! - Củ Cà Rốt dặn với theo nhưng Tóc Dài đã đi khuất sau những dãy hàng.

“Không hiểu sao anh ấy lại trở nên như thế” - Củ Cà Rốt nghĩ thầm - “Lúc nào cũng như đang suy nghĩ một điều gì đó. Phải chăng là vì cái cô gái ấy? Tự nhiên lại xuất hiện làm chi cho thêm phiền thế này”.

*

Nắng chiều tắt dần sau những rặng cây. Cô nhỏ ngạc nhiên tại sao mình có thể chịu đựng được tình trạng này mà không muốn than phiền gì. Một ngày rỗng rã ngồi ở nhà, hết xem sách lại đến xem tivi, hoặc lẩn thẩn vào bếp làm tô mì gói ăn qua bữa. Những lúc thế này, cô thật sự ước Tóc Dài có ở ngay đây, bên cô. Cánh cửa bật mở. Tóc Đình, Số Không, Số Một ủa vào. Trên tay Số Không bê một chiếc hộp lớn cột nơ còn Số Một ôm một bó hoa hồng thật lớn. Cả lũ đồng thanh kêu lên:

- Sinh nhật v về!

Cô nhỏ ngỡ người. Luống cuống một lúc cô mới sực nhớ hôm nay đúng là ngày Sinh nhật của mình. Cô thấy cảm động quá. Nước mắt tự nhiên chấp chới lên mắt. Cô bảo:

- Cảm ơn mọi người nhiều nha.

Ba cậu con trai bắt đầu lăng xăng cắm hoa vào bình. Số Không đặt chiếc hộp lớn lên bàn:

Cô thấy cái bánh này thế nào? Tôi chọn đó.

- Đẹp thiệt. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy một cái bánh bự như vậy.

- Số Không chọn mà chị! - Tóc Đình vừa nói vừa cười.

-Sao mọi người biết hay vậy? - Cô nhỏ thì thào vào tai Tóc Đình.

- Chị không hình dung nổi đâu - Tóc Đình nheo mắt dẩy về bí mật - Trong đám mẩy đứa này, chị nghĩ đứa nào có thể chu đáo đến thế?

- Em phải không? - Cô nhỏ dè dặt.

- Ôi xin lỗi chị vì thằng em đang trí này chẳng nhớ được sinh nhật ai ngoài sinh nhật mình. Chị sai rồi.

- Thế thì chị chịu.

- Là Tóc Dài đó.

Không để cô nhỏ kịp ngạc nhiên hay bối rối, Tóc Đình bảo:

- Bọn em hẹn nhau rồi, tối nay mình vô phố Tàu ở Washington DC chiêu đãi chị một chiều. Bảo đảm không ngon không lấy tiền. Số Một và Số Không đều đồng thanh kêu:

- Phải đó. Không ngon không lấy tiền. Không no căng bụng không về nhà.

-Được rồi, được rồi. Nhưng hôm nay để chị mời nha.

Tóc Đình hất mặt về phía Số Một và Số Không, bảo:

- Hôm nay hai thằng đó bao mà.

Số Không xoa xoa mặt, cười hề hề: - Chuyện nhỏ... Chuyện nhỏ!

*

Củ Cà Rốt đã về từ sớm. Hôm nay cô có việc bận ở nhà. Tóc Dài ở lại đi dạo một vòng siêu thị. Cậu phân vân không biết mua gì cho sinh nhật của cô nhỏ. Sáng nay mang bánh sang nhà cô nhỏ, cậu vẫn chưa nhớ hôm nay là sinh nhật cô. Mãi đến bốn giờ chiều cậu mới sực nhớ, cuống quýt gọi điện cho Tóc Đình để tổ chức cho cô nhỏ “một bữa tiệc sinh nhật v về và ầm cúng tối nay”. Đi vòng vòng một hồi, cậu quyết định ghé quầy hoa mua một bó hồng nhung. Một thứ tình cảm sâu đậm không nói được bằng lời thì có thể thổ lộ bằng hoa. Chỉ vài ba ngày nữa, hoa sẽ héo, mùi hương sẽ phai. Nếu người ấy không thích mình thì cũng sẽ chẳng còn gì để gọi người ấy nhớ đến mình nữa.

Tóc Dài cài dây an toàn, đặt bó hồng sang bên cạnh rồi rờ máy. Giờ này có lẽ mọi người và cô nhỏ đang đợi cậu ở nhà. Thật tuyệt làm sao mỗi khi rời khỏi chỗ làm có một người thân yêu nào đó đang đợi mình về

nhà. Tóc Dài mỉm cười, từ từ rời xe ra khỏi bãi đậu. Trên đài lại hát bài hát của Vanessa Williams: “Đôi khi điều quý giá nhất em muốn tìm kiếm lại là điều em không thể thấy... Đôi khi tuyết rơi vào tháng sáu. Đôi khi mặt trời quay quanh mặt trăng... Khi em biết rằng cơ hội của chúng ta đã trôi qua...” với giọng hát tha thiết đến não lòng.

Chuông điện thoại cầm tay đổ dồn. Đầu dây bên kia rọt rẹt. Rồi im lặng rất lâu. Tóc Dài định bỏ máy xuống thì một giọng đàn ông đã vang lên: “Chào cậu. Chúng tôi gọi đến từ bệnh viện... Mẹ của cậu, bà Trần bị tai nạn rất nặng, hiện đang cấp cứu tại đây...”. Tóc Dài nói hai tiếng “Cảm ơn” bằng một giọng khản đặc đến nỗi chính cậu cũng không nhận ra giọng mình. Nước mắt tự nhiên chảy ra dàn dụa. Tóc Dài quặt vọt tay lái, lao thẳng đến hướng bệnh viện.

*

- Tụi mình đi thôi. Có lẽ Tóc Dài đã ra thẳng đó rồi! – Tóc Đình nhìn đồng hồ rồi quyết định. - -Anh ta có biết chỗ không? - Cô nhỏ hỏi.

-Biết chứ. Hồi chiều tụi em hẹn rồi. Nó sợ trong trường hợp bị kẹt xe trên đường về đây thì sẽ ra thẳng đó luôn.

- Anh ta không học cùng trường với em à?

- Hôm nay là ngày nó đi làm - Tóc Đình trả lời ngắn gọn rồi quày quả đứng dậy, quay qua Số Không - Đi một xe thôi. Mày cầm bánh theo nghe. Ăn xong tụi mình ghé qua Skydome uống cà phê, thổi nển cắt bánh cho lãng mạn - Cậu choàng tay qua vai cô nhỏ, siết nhẹ nhẹ - Nhất chị nhé. Sinh nhật em có bao giờ được tổ chức như vậy đâu.

Cô nhỏ mỉm cười, hai má nóng bừng lên.

*

Tóc Dài ngồi đợi trước phòng cấp cứu. Tim cậu co thắt từng cơn. Trời lạnh nhưng mồ hôi cậu vã ra như tắm. Đèn cấp cứu chớp nháy liên tục làm cậu thấy chóng mặt.Đám y tá, bác sĩ chạy ra chạy vô nhộn nhạo nhưng không một ai dừng lại để cậu có thể hỏi thăm đôi lời.

Thời gian chậm chạp trôi qua, có lẽ là hàng thế kỷ đã trôi qua khiến Tóc Dài thấy mình trở nên già nua hẳn.Đến khi cậu cảm thấy mình đã không còn sức lực nữa thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Tóc Dài chồm dậy. Cậu không nhận ra được người đang nằm trên chiếc xe đẩy kia là mẹ cậu. Một khuôn mặt như nặn bằng sáp với những đường gân xanh chạy dọc hai bên thái dương. Mắt bà nhắm chặt, bình yên như cuộc đời của bà chưa từng có những sóng gió, chưa từng có những lo toan, đau khổ. Người bà mỏng manh như một chiếc lá cuối thu, tưởng chỉ cần nhón bằng hai ngón tay cậu cũng có thể nhắc bà lên được. Ông bác sĩ to béo kéo Tóc Dài lại bảo:

- Mẹ cậu bị ngã, chấn thương sọ não. May người ta đưa mẹ cậu vào kịp nên việc phẫu thuật não đã thành công tốt đẹp. Chỉ chậm một chút nữa thôi là chúng tôi bó tay. Nhưng có điều này tôi muốn báo trước với cậu,đừng bao giờ để bà bị xúc động mạnh. Thần kinh của bà ấy đã bị tổn thương dữ dội, có lẽ là trước cả khi tai nạn này xảy ra. Nếu không cẩn thận, bà ấy sẽ bị mắc chứng thần kinh phân liệt...

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Tóc Dài chào ông, chậm chạp quay bước về phòng hồi sức. Cậu kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh mẹ, nắm bàn tay lũng củng xương của mẹ, nước mắt cứ chực trào ra. Đã từ lâu lắm rồi cậu mới có cơ hội được ngồi gần mẹ thế này, mới được ngắm mẹ sát tận mặt thế này. Kể từ ngày ba cậu bỏ đi và mẹ giam mình trong căn phòng nhỏ có treo tấm bùa màu đỏ viết chữ Tàu,cậu rất hiếm khi trò chuyện với mẹ. Nói đúng hơn là cậu sợ khi đối mặt với mẹ, cũng có nghĩa là cậu phải đối mặt với chính nỗi đau và sự cô độc của mình, những thứ hằng ngày cậu đã cố trốn tránh bằng những cuộc gặp gỡ, những trò chơi ngoài đường. Giờ đây ngồi bên mẹ, áp tai lên ngực lắng nghe nhịp tim yếu ớt của mẹ, lòng cậu trào lên một niềm thương cảm và nuôi tiếc sâu xa. Rằng phải chi cậu quan tâm đến mẹ nhiều hơn, chăm sóc mẹ nhiều hơn thì cuộc sống của mẹ hẳn đã dễ chịu hơn nhiều lần. Tóc Dài cúi xuống, chạm nhẹ môi lên trán mẹ, khẽ khàng:

- Mẹ, con xin lỗi mẹ... Dường như nghe được tiếng Tóc Dài, những ngón tay trái của bà động đậy. Rất khẽ, rất chậm thôi rồi lại yên tĩnh trở lại. Bà mấp má muốn nói một câu gì đó nhưng cuối cùng lại thiếp đi.

*

Bốn người chọn ngồi một cái bàn trải khăn trắng kê bên cửa sổ. Bức tường trước mặt treo một bức tranh phong cảnh lớn vẽ cánh rừng mùa thu đang thay lá làm căn phòng như nóng hơn lên bởi màu đỏ và vàng cháy rực rỡ. Là buổi tối thường nhưng quán ăn đã bắt đầu đông nghẹt. Tiếng người cười nói ồn ã. Đã hơn ba lần người hầu bàn đến gần họ, gặp người xuống thật thấp và nói bằng một giọng Anh pha Tàu lơ lớ:

- Quý khách đã chọn dùng món gì chưa ạ?

Số Không sốt ruột nhìn ra cửa. Số Một cúi gầm mặt gõ đôi đũa vào chiếc chén sứ trắng một điệu nhạc nào đó. Tóc Đình chăm chăm nhìn đi đâu đó, thỉnh thoảng mới thở dài quay qua cô nhỏ. Còn cô nhỏ lòng như lửa đốt. Những ngón tay của cô vờ vẽ tấm khăn trải bàn đã bắt đầu ửng đỏ. Cuối cùng cô quyết định, khi người hầu bàn đến bên họ, ý nhị không nói câu nào nhưng cứ lặng lặng lẽ đứng cúi đầu bên cạnh bàn của họ:

- Có lẽ anh ta chẳng tới đâu. Thôi mình gọi món đi.

Số Một bảo:

- Cái thằng lạ. Nó dạn đi dạn lại mình mà. Giờ đến điện thoại nó cũng không chịu nhấc nữa. - Hay có khi nó đang lang thang đâu đó kiếm mua quà - Tóc Đình cười - Cái thằng đó coi vậy chứ chu đáo lắm

Cô nhỏ không nói gì. Cô tự nhủ, mình rành anh ta quá mà. Anh ta vốn chỉ thích làm những chuyện ngược đời chứ thật ra đâu có quan tâm gì đến ai. Nếu có, cũng chỉ là quan tâm đến những cô bạn gái của anh ta thôi.

Mình có là gì đâu mà để anh ta phải để ý tới. Mình rồi cuộc cũng chỉ là một con nhỏ yếu đuối, xấu xí, tất cả mọi thứ đều mờ nhạt. Ôi, mình điên mất rồi, tại sao mình vẫn trông chờ anh ta chứ?

Chị Hai, nghĩ gì vậy?

- Hả? Không gì. Mọi người gọi đồ ăn đi chứ.

- Ở đây có gỏi cuốn, chả giò nè. Cơm chiên dương châu nữa. Toàn mấy món chị thích. Em đặt đồ ăn nha.

Cô nhỏ gật đầu, hơi ngả người ra sau. Cô nhìn ba cậu con trai đang chụm đầu bên tờ thực đơn, lòng thấy êm ả lạ thường. Chỉ còn ba ngày nữa là đúng hai tuần cô ở với bọn họ. Một khoảng thời gian thật ngắn mà trong lòng cô đã có biết bao chuyện xảy ra. Giờ phút này tự dưng cô thấy sợ hãi khi nghĩ đến ngày phải chia tay họ. Họ bây giờ đã trở nên thân thiết với cô biết bao nhiêu. Cuộc đời chẳng ai biết trước được điều gì.

Có thể lần chia tay này là mãi mãi.

- Nào cụng ly. Chúc chị Hai sinh nhật v v v.

- V v v! V v v!

Tiếng cụng ly, tiếng chén đũa va vào nhau lanh canh. Tóc Đình chúc một câu gì đó và cả bọn cười ồ lên. Cô nhỏ cũng bật cười, trong đầu một ý nghĩ chạy qua rất nhanh: “Phải chi có Tóc Dài ở đây thì hay biết bao nhiêu”.

10. Chương 10

Tóc Dài tỉnh dậy vì có ai đó lay vai cậu rất mạnh. Trong phòng vẫn tối lơ nhờ. Một lúc sau cậu mới nhớ mình đang ở trong bệnh viện. Củ Cà Rốt đã ở đó từ lúc nào. Tóc Dài uể oải đứng dậy:

- Sao em biết mà lại đây? - Anh coi kìa. Mặt anh xanh lè lè hà. Sao anh không báo em một tiếng? May em gặp được con bé Joe hàng xóm nhà anh, em mới biết chuyện. Thôi, để em trông bác cho. Anh về nghỉ đi.

- Bây giờ rồi?
- Tám giờ hai mươi.
- Chết, sáng nay anh phải đi làm. Còn em thì sao?
- Hôm nay không phải em trực. Anh cứ đi đi, đừng lo. Có gì em gọi anh.
- Ồ.

Tóc Dài cúi xuống, vuốt mớ tóc phủ lòa xòa trên trán mẹ, hôn lên trán bà rồi bước ra cửa. Củ Cà Rốt ra theo, trước khi quay vào còn đưa tay cài lại cúc áo khoác cho Tóc Dài:

- Ngoài trời hôm nay lạnh lắm, anh cẩn thận không bệnh. Anh mà gục xuống lúc này thì chẳng còn ai lo cho bác nữa đâu.

Tóc Dài sụt sịt mũi rồi bắt thần ôm chặt Củ Cà Rốt, nói giọng khàn đặc:

- Em tốt quá. Anh biết làm gì để trả ơn em được.

Củ Cà Rốt cố lấy lại vẻ đanh đá hàng ngày, nhưng nước mắt làm giọng cô nghẹn lại:

- Anh thật ngốc. Anh cứ giữ sức khỏe cho tốt là em được nhờ rồi.

Củ Cà Rốt đắp lại chăn ẹ Tóc Dài, sửa lại bàn tay đang thông xuống giường của bà cho ngay ngắn. Mặc dù rất ít khi gặp bà nhưng cô đã nghe Tóc Dài kể nhiều về cuộc đời bà nên cô thương bà không chỉ bằng tình thứ tình cảm của những người phụ nữ với nhau. Thời nào cũng thấy người phụ nữ là khổ và bất hạnh nhất.

Sang Mỹ mới hơn hai năm, Củ Cà Rốt chỉ sống thui thủi một thân một mình. Nghe lời cha mẹ, cô làm kết hôn giả với một anh chàng Việt Kiều có khuôn mặt mở bọc đầy mụn làm giám đốc một nhà hàng lớn ở Virginia (nhưng khi sang bên này cô mới biết anh ta chỉ là một người rửa chén trong bốn người rửa chén của nhà hàng) để mong ước được đổi đời. Sang Mỹ, hợp đồng chấm dứt, đường ai nấy đi để anh ta còn kịp quay về lại Việt Nam kiếm thêm những hợp đồng kết hôn béo bở khác. Với chút vốn liếng tiếng Anh ít ỏi của mình, cô xin được vào làm trong siêu thị. Cuộc sống hiện đại của một đất nước xa lạ làm thần kinh cô lúc nào cũng căng ra như một cái dây đàn. Số tiền cón con hàng tháng chỉ đủ để cô thuê một căn hộ nhỏ xíu trên tầng ba, mua trả góp một chiếc xe đời cũ từ người bạn. Phải chi tiêu dè sẻn lắm, khoảng ba tháng cô mới tích cóp được một trăm đô gửi về cho bố mẹ. Cũng may là cô gặp được Tóc Dài. Giữa một siêu thị mênh mông với hàng trăm nhân viên da trắng, da màu, da đen lẫn lộn mà cô gặp được cậu thì thật đúng là duyên kỳ ngộ. Thật ra câu chuyện xảy ra thế này. Đạo đó cô mới vào làm trong siêu thị. Một thằng da đen để ý đến cô, gạ gẫm cô đủ kiểu. Cô từ chối thì nó quay sang dọa nạt. Và Tóc Dài đã xuất hiện như một vị cứu tinh. Cậu cặp kè bên cô như một người bạn trai. Nhìn vẻ mặt lúc nào cũng lạnh tanh của Tóc Dài, thằng da đen đành rút lui không điều kiện. Từ đó, cô nghĩ rằng cuộc đời mình đã gắn liền một cách vô điều kiện với Tóc Dài.

Càng ở bên Tóc Dài cô càng hiểu thêm hoàn cảnh của cậu nên những lần Tóc Dài thô lỗ, cục cằn với cô, cô cũng không một lời trách móc. Sâu thẳm trong con người cậu, cô nhận ra một viên ngọc quý đang sáng le lói trong đó. Mỗi lần có dịp là nó lại phát sáng. Những tia sáng làm cô mê mẩn. Nhưng cô chỉ dám đứng từ xa ngưỡng mộ cậu vì cô biết Tóc Dài chỉ đối với cô như đối với một người em gái. Cô sợ nếu tiến lại gần, đưa tay ra chạm lấy nó thì tất cả, cậu và những ánh hào quang đó sẽ vĩnh viễn tan biến mất.

*

Tóc Dài mở cửa xe. Phải đến khi ngồi vào trước vô lăng cậu mới nhìn thấy bó hoa hồng đặt ở ghế bên cạnh. Tóc Dài vỗ vào trán một cái bộp rồ đau. Khuôn mặt cậu nhăn lại đầy đau khổ. Điện thoại đã hết pin. Tóc Tóc Dài tắc lưỡi, nhủ thầm, bây giờ gọi điện thể nào cũng nghe đủ thứ câu hỏi chất vấn. Mình biết kiểm lý do gì để nói dối bây giờ. Còn nói thật là mình phải đưa mẹ vào bệnh viện ư? Họ sẽ tỏ ra thương hại mình. Mình không thể nào chịu đựng được sự thương hại của người khác. Thôi cứ để mọi việc trôi qua. Rồi cô ấy sẽ hiểu. Mà nếu không hiểu cũng chẳng sao. Càng dễ chia tay. Càng dễ mau quên không cần luyện tập gì.

Buổi trưa nghỉ giải lao, Tóc Dài gọi điện cho Củ Cà Rốt để biết tình hình. Củ Cà Rốt vẫn còn ở bệnh viện. Cô bảo: “Bác chưa tỉnh đâu anh ạ. Nhưng cũng không có gì nguy hiểm nữa”. Tóc Dài bảo: “VẬY em cứ về

đi. Chiều anh sẽ vô sớm”. “Thôi, không sao đâu - Củ Cà Rốt nói - Cứ để em chăm bác. Bây giờ mới là lúc bác cần đến chúng ta nhất”.

Tóc Dài chậm chạp đi về phía cửa ra vào của siêu thị. Ở đó có một quầy hàng nhỏ bán pizza, bánh mì kẹp và các loại nước giải khát. Tóc Dài kêu một ly cà phê, một cái pizza nhỏ. Sue đi ngang qua cười:

- Nè cậu, hôm nay ngồi ăn có một mình thôi à?

- Ờ.

- Thế cô bé kia đâu? Cái cô chết mê chết mệt cậu ấy. Tóc Dài lắc đầu không trả lời. Trước khi bỏ đi, Sue còn quay lại bảo:

- Trời, cái mớ tóc dài của cậu trông lãng mạn thật đấy. Bây giờ tớ mới hiểu vì sao cô bé đó mê cậu như điên.

“Liên quan gì đến cậu?” - Tóc dài lầm bầm.

Cậu nhìn đồng hồ. Mới một giờ rưỡi. Thời gian lúc này đối với cậu sao thật chậm chạp. Cậu chỉ muốn đến giờ tan ca để được về bên mẹ.

11. Chương 11

Chỉ còn đúng một ngày một đêm nữa là cô nhỏ sẽ rời khỏi nơi đây ra đi và không biết khi nào quay trở lại. Trời đã bắt đầu chuyển sang đông. Những cây cảnh trở nên xơ xác. Cái cây trước cửa sổ chìa ra những tối chỉ thấy trời một màu xám xịt. Tóc Đình bảo:

-Đài dự báo năm nay tuyết sẽ rơi sớm lắm. Lạnh hơn mọi năm nhiều. Giá chị ở đây đến khoảng cuối tháng Mười Hai, có lẽ sẽ thấy tuyết rơi đó.

Cô nhỏ không nói gì, chỉ nhủ thầm, ở thêm nữa để làm gì. Sẽ chỉ thấy buồn hơn thôi. Hàng ngày mọi người cứ đi từ sáng đến tối mới về, cô lại chẳng biết lái xe nên có đi được đâu. Ở Mỹ, không biết lái xe thì giống như bị cụt chân, chẳng tự mình đi đâu được. Chẳng phải Tóc Dài đã nói vậy sao.

- Chị muốn đi uống cà phê không?

- Ừ.

Họ tập vào một quán cà phê nhỏ nằm len lỏi giữa những quầy hàng lớn. Hôm nay Tóc Đình xin nghỉ học để đưa cô nhỏ đi mua sắm. Hai ngày nay không ai liên lạc được với Tóc Dài, cũng không thấy Tóc Dài liên lạc lại, nên đích thân Tóc Đình phải chở cô nhỏ đi.

- Chị làm phiền em quá! - Cô nhỏ áy náy

. - Chị đừng có lẩn thẩn. Em chỉ tiếc là chị sang đúng mùa em thi. Nếu không em đã có nhiều thời gian hơn cho chị.

Cô nhỏ khuấy nhẹ ly cà phê. Những bọt vàng óng vỡ lực bục trong ly. Hương thơm bay lên ngào ngạt. Trông hấp dẫn thế nhưng khi uống vào chỉ thấy một vị nhạt và chua.

- Em định khi nào về lại Việt Nam?

- Em cũng chưa biết. Bây giờ đi học đang nợ tiền chính phủ nhiều quá. Chừng nào tốt nghiệp rồi lại lo vất chân lên cổ để kiếm việc làm. Kiếm được việc rồi thì lo cày để trả nợ. Cứ luẩn quẩn như thế không biết khi nào mới tách bạch được một khoảng thời gian để về Việt Nam chơi.

- Muốn thì em sẽ làm được thôi.

- Em biết vậy. Em biết là chắc chắn em sẽ phải về Việt Nam chơi. Nhưng phải có thời gian chị ạ.

- Còn hai người kia? Học xong họ có định về Việt Nam không?

- Chị nghĩ bọn nó có về không? - Tóc Đình cười - Thật khó để trả lời một câu hỏi như vậy. Mặc dù câu hỏi đó đã có câu trả lời rồi.

- Là không về chứ gì?

- Chị, chị đừng nghĩ là bọn họ hám danh lợi mà không về. Nếu ở Việt nam có được một vị thế xứng đáng với trình độ của bọn họ, em nghĩ họ sẽ về. Không chỉ hai thằng bạn của em đâu, mà em muốn nói đến những người đang du học ở nước ngoài. Có đi rồi mới biết, ở đâu rồi tình cảm cũng sẽ hướng về quê hương thôi. Người ta bảo lá rụng về cội mà.

- Em nói vậy chị biết vậy – Cô nhỏ nhún vai - Nhưng ai cũng đợi có vị trí xứng đáng mới quay về thì còn nói làm gì nữa. Giống như một mâm cỗ đã bày ra sẵn để mọi người nhập tiệc. Nhưng ai sẽ là người làm và bày cỗ đây?

-Em không biết. Nói chung là em chưa nghĩ nhiều về chuyện này. Nhưng em tin là một lúc nào đấy mọi chuyện sẽ thay đổi. Chị thấy đó, bây giờ đã có rất nhiều Việt kiều về nước để làm ăn. Tất nhiên họ làm ăn để giàu cho bản thân họ, nhưng chính sự đầu tư của họ vào công việc làm ăn ở Việt Nam cũng là một cách để phát triển đất nước. Em tin là sắp tới giới trẻ sẽ về .Im lặng một lúc. những bọt vàng óng ánh của ly cà phê đã tan, còn lại một chất nước nâu đặc sệt. Cô nhỏ nhấp một ngụm nhỏ, mặt hơi nhăn lại. Tóc Đình để ý thấy vậy, bảo:

- Không ngon à? Ở đây chỉ có loại cà phê này thôi.

- Bởi vậy chị mới thấy không phải cứ ở bên trời Tây là sung sướng. Thật sự rất dễ mất cân bằng nếu như không trụ vững được trên đất họ. Chị rất sợ một cuộc sống tha hương. Thật đáng sợ khi không biết đâu là quê hương mình.

- Bà cụ non ơi, tại chị suy với nghĩ nhiều quá nên làm mọi chuyện phức tạp hơn. Chứ như bọn em, không suy nghĩ đơn giản bốt thì chắc đã phát điên lên là nên suy nghĩ mọi chuyện cho đơn giản chị ạ.

Tóc Đình đi vệ sinh. Được vài phút chuông điện thoại của Tóc Đình đang để trên bàn đổ dồn. Sốt ruột, cô nhỏ cầm lên nghe.

- A lô... Đầu dây kia im lặng.

- A lô... - Cô nhỏ kiên nhẫn lặp lại.

Sợ đầu dây kia hiểu lầm, cô nói thêm

- Tôi là chị họ của cậu ấy. Nếu muốn nhắn gì, xin vui lòng để lại tin nhắn.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Cô nhỏ vừa định buông máy thì một giọng quen thuộc từ đầu dây bên kia vang lên:

- Là tôi đây.

- Bây giờ nó đang bận. Tí nữa anh gọi lại nha! – Cô nhỏ nhận ra giọng Tóc Dài. Cô thấy mừng vì biết như vậy là Tóc dài đã không gặp phải chuyện gì trong mấy ngày qua nhưng cố làm mặt lạnh tanh.

- Máy đang ở đâu vậy? Tôi xin lỗi, mấy hôm nay bận quá không liên lạc được.

- Bây giờ tôi cũng đang bận lắm - Cô nhỏ cắt ngang – Tí nữa tôi sẽ nói nó gọi lại cho anh nhé.

Cúp máy.

Tóc Đình đi ra, nhìn lom lom vào mắt cô nhỏ bảo:

- Có chuyện gì vậy?

- Tóc Dài vừa gọi cho em đó.

- Nó có nói gì không?

- Không. Có gì em cứ gọi lại cho nó mà hỏi.

Tóc Đình bỏ điện thoại vào túi, nhìn cô nhỏ rồi cúi xuống bảo:

- Chị Hai, chị quý nó lắm phải không?

- Chị...

- Đừng có giấu em chứ. Dù lâu rồi hai chị em mình mới gặp nhau, nhưng em vẫn rành tính chị mà. Em thấy chị lạ lắm.

- Chẳng có gì đâu. Mà nếu có cũng là vô ích, nên chị không để tâm đến nữa.

- Em biết chị rất buồn vì nó không đến dự sinh nhật chị. Em nghĩ phải có chuyện gì nó mới phải làm như vậy. Nếu biết tường tận cuộc sống của nó, chị sẽ hiểu nó hơn. Phiền muộn lắm. Tụi em nói vậy chứ nó đâu có đi học đâu. Hôm chị sang, nó nghỉ làm một tuần chỉ để đưa chị đi chơi đó. Tụi em ngại thì nó bảo chị là bạn tụi em cũng như bạn nó, giúp đỡ vậy đâu có nhằm nhò gì. Nó tốt lắm.

Không thấy cô nhỏ nói gì nên Tóc Đình cũng thôi không nói nữa. Hai người trả tiền rồi đi ra xe.

Đi được nửa đường, đột nhiên Tóc Đình quay sang bảo:

- Em thấy chị hay thiệt đó. Có ba thằng bạn, thằng nào cũng quý chị hết trơn. Lỡ chị chọn thằng nào thì sao em gọi nó bằng anh được. Thiệt khó xử à.

-Vớ vẩn! - Cô nhỏ đập đập tay vào vai Tóc Đình để chữa thẹn - Sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu. Xa xôi thế này, một thời gian ngắn là phai nhạt hết.

- Quan trọng là lòng mình. Quan trọng là lòng mình chị hiểu không. Nếu thật sự có tình cảm thì chẳng có gì làm phai nhạt được hết.

*

“Quan trọng là lòng mình...”. Cô nhỏ cứ lẩm bẩm suốt câu nói đó trong lòng. Buổi tối hôm nay là ngày đầu tiên ba cậu con trai đi làm hầu bàn ở một nhà hàng Việt Nam ở Fair Fax. Công việc này cạy cục mãi mấy cậu mới xin được nên ngày khai trương không thể ở nhà. Số Một cứ áy náy đi ra đi vào, đòi nghỉ làm vì sợ cô nhỏ buồn. Cô nhỏ bảo:

- Có gì đâu mà buồn. Khuya về gặp nhau cũng được, lo gì.

Nói mãi Số Một mới yên lòng. Còn Số Không bảo:

Hay tụi này đưa cô tới đó ngồi chơi cho vui.

Cô nhỏ vội vàng xua tay:

- Chi vậy. Ở nhà tôi còn phải chuẩn bị đóng vali nữa chứ.

- Có thật là cô sẽ không buồn chứ? - Số Một ra cửa còn quay lại hỏi.

- Chắc chắn rồi - Cô nhỏ cười một cái thật tươi để họ tin là thật.

Nếu đây là đêm thứ hai hay thứ ba cô đến ở đây với họ thì chắc chắn họ không phải áy náy như vậy. Nhưng đây là đêm cuối cùng. Đã là đêm cuối cùng rồi. Cô nhỏ ngồi xuống giữa đồng chăn nệm, ôm chặt con mèo xám nhỏ bé trong lòng thổn thức. Ngoài kia, màn đêm đã từ từ buông xuống một tấm màn nhung tím thẫm. Xa xa ngoài cửa sổ, những vì sao đêm sắc nhọn như những mảnh pha lê sáng lên lấp lánh. Và xa hơn nữa là những dải mây màu hồng tía đang trôi chậm chạp về phương Nam. “Đêm thật đẹp” - Cô nhỏ tự nhủ - “Một đêm thật đẹp và yên bình làm sao. Nếu bây giờ mình được bay lên trên đó, hòa lẫn vào những đám mây kia thì sao nhỉ?”. Tiếng chuông cửa kinh coong cắt đứt dòng suy nghĩ của cô nhỏ. Cô nhỏ vội vã chạy ra mở cửa. Cánh cửa vừa bật mở, một cánh tay đã thò vào kéo tuột cô ra ngoài mở cửa. Cánh cửa vừa bật mở, một cánh tay đã thò vào kéo tuột cô ra ngoài.

- Ai? - Cô nhỏ hốt hoảng kêu lên.

- Là tôi đây. Đi một vòng với tôi đi - Một giọng trầm ấm vang lên.

- Hóa ra là anh - Cô nhỏ cúi kính - Bộ không lúc nào anh làm được một cử chỉ cho ra dáng lịch sự được sao?

- Tôi xin lỗi. Bây giờ Mây nói gì cũng được. Nhưng tôi rất muốn...
- Tôi còn bao nhiêu thứ phải sắp vô va li. Anh coi kìa.
- Mây... Đêm nay là đêm cuối của cô ở đây rồi...

Nghe cái giọng thiếu nảo của Tóc Dài, cô nhỏ không đành lòng được.

Cô bảo:

- Được rồi. Tôi lấy cái áo khoác đã. Họ đi xuống bãi để xe.

Vừa đi cô nhỏ vừa tự nhủ, anh chàng này hôm nay sao có vẻ ủy mị thế nhỉ. Cái cách anh ta nhìn, cái cách anh ta nói... Có chuyện gì không đây? Hay chắc là anh ta hối hận vì đã không đến dự sinh nhật mình.

*

Xe lao vào rừng đêm. Cô nhỏ nhận ra con đường nhỏ quen thuộc đi về khu Fall Church bao bọc giữa hai rừng cây. Mùa thu đã qua nhưng đường như sắc vàng và hương thu vẫn còn đọng lại trên những dải rừng băng qua con đường này. Nhưng chiếc lá vàng và đỏ vẫn cháy sáng trong đêm. Ánh trăng của một đêm thanh bình và ánh đèn xe quét trong sương mù càng làm những chiếc lá trở nên óng ả kỳ lạ.

- Đẹp quá!

Không kìm được lòng mình, cô nhỏ thốt lên. Cô mở cửa xe, để mặc cho gió lạnh buốt táp vào mặt. Da mặt cô cứ tê rần lên. Tóc Dài bảo:

- Không sợ lạnh à?
- Tôi sắp hết được hưởng cái lạnh này rồi. Chỉ thấy luyến tiếc chứ không thấy sợ đâu.

Xe dừng lại bên một vệ đường ướt đầm sương. Cả hai bước ra ngoài. Cô nhỏ căng ngực thở. Luồng khí trong lành tràn vào phổi làm cô thấy người lâng lâng. Một lúc sau, cô mới sực nhớ đến Tóc Dài đang đứng bên cạnh:

- À, anh gọi tôi ra có việc gì không?
- Tôi... Không có gì đâu.
- Vậy anh gọi tôi ra để làm gì?
- Chẳng lẽ cô không thích đi vào rừng đêm như thế này ư? Đêm cuối cùng mà cô chỉ ru rú ở nhà thôi sao?
- Chuyện đó thì liên quan gì đến anh.
- Tôi xin lỗi - Tóc Dài lẩm bẩm. Không biết đây là lần thứ mấy trong buổi tối nay Tóc Dài nói câu xin lỗi - Tôi lại như vậy rồi.
- Anh lúc nào lại không như vậy.
- Cô ghét tôi lắm phải không? - Tóc Dài ngẩng phắt lên nhìn cô nhỏ - Cô nói đi, tôi đáng ghét lắm phải không?

Câu hỏi đột ngột của Tóc Dài làm cô nhỏ bối rối. Cô vẫn thường nghĩ Tóc Dài là đáng ghét, nhưng tận sâu thẳm trong lòng, một cái gì đó dịu dàng, thân quen đang làm cô xao xuyến. Cô ấp úng:

- Tôi...
- Vậy là có rồi - Tóc Dài nhếch miệng cười - Cũng chẳng sao. Tôi không quan tâm đến chuyện người ta nghĩ gì về mình. Vả lại, tôi cũng biết mình là người chẳng ra gì.
- Kìa, sao anh lại nói thế.
- Đêm nay là đêm cuối cùng tôi được ở bên cô. Tôi đã nghĩ mình không nên đến gặp cô nhưng cuối cùng...
- Tóc Dài tiếp tục nói, không để ý đến lời cô nhỏ - Thời gian quả thật trôi rất nhanh. Tôi không ngờ được là nó lại trôi nhanh đến thế, vượt qua tầm kiểm soát của con người. Nó có thể làm thay đổi mọi thứ. Điều này mới thật là tệ.

Tóc Dài bẻ một cành cây làm nó kêu lên lắc rắc. Cậu lẩm bẩm:

- Chưa bao giờ mình thấy như thế này. Chưa bao giờ mình thấy như thế này.

Cậu nói nhỏ nên cô nhỏ không nghe thấy. Cô nhỏ bảo:

- Tôi hỏi thế này anh đừng nghĩ tôi tò mò quá. Mấy ngày nay anh đi đâu tôi không gặp.

- À, tôi bận việc riêng.

- Có phải là chuyện của Củ Cà Rốt hay Cẩng Sếu không? Anh có vẻ thân thiết với họ nhỉ? Tóc Dài ngẩng lên nhìn cô nhỏ. Một cái nhìn khó hiểu gần như giễu cợt làm cô nhỏ phải đỏ mặt

: - Anh đừng nhìn tôi như thế có được không!

- Xin lỗi.

- Anh lúc nào cũng xin lỗi, xin lỗi. Rồi đâu lại vào đấy.

Tóc Dài cười khế. Cậu không trả lời mà quay sang hỏi:

- Bánh ăn ngon không?

- Ngon.

- Thật tiếc là ít thời gian quá, tôi bào khoai mì chưa được nhuyễn.

- Hả? - Cô nhỏ ngạc nhiên - Sao lại là khoai mì? Tôi tưởng bánh bông lan phải được làm từ bột mì và trứng chứ!

- Bánh bông lan á? - Đến lượt Tóc Dài kinh ngạc - Tôi có làm bánh bông lan đâu. Sáng hôm đó tôi đưa qua cho cô bánh khoai mì nướng mà. Tôi biết cô khoái nhất bánh này.

- Chà, thế thì tôi không biết. - Chẳng lẽ... Thôi đúng rồi, chắc lại đám bọn chúng lỡ ăn hết nên giấu nhem đi đây. - Thật tệ. Chẳng biết khi nào tôi mới có dịp được ăn lại bánh do chính tay anh làm đây.

Nhắc đến chuyện này, tự nhiên lòng hai đứa thấy buồn bã quá. Chẳng ai muốn nói thêm câu nào. Trời về khuya sương xuống càng dày. Cô nhỏ cảm giác những giọt sương đang luồn qua cổ áo chạy xuống lưng cô lạnh buốt. Tóc Dài kéo lại mũ cho cô, khẽ khàng bảo:

- Sương làm ướt hết tóc Mây rồi kìa.

Cái chạm tay dịu dàng của Tóc Dài lên tóc cô nhỏ làm cô cảm động quá. Muốn phát khóc lên được. Cô nhỏ hỏi:

- Anh có định về lại Việt Nam không?

-Tôi chưa biết nữa. Người ta chỉ quay về khi có một ai đó chờ đợi mình.

- Anh không nghĩ là có ai đó sẽ chờ đợi anh sao?

- Tôi không dám tin như vậy. Tôi như thế này, ai lại thèm chờ đợi tôi chứ.

- Anh khờ quá đi. Ai cũng nói với tôi anh là một người rất tốt. Rất... đáng yêu.

- Nhưng Mây thì thấy sao?

- Tôi... Tôi thấy anh cũng được! - Để chữa thẹn, cô nhỏ đưa tay đập lên vai áo Tóc Dài như hai người bạn trai.

- Cảm ơn Mây.

Hai người quay vòng lại xe. Có lẽ họ đã đi xa quá, hoặc vì sương phủ dày quá nên họ không nhìn thấy chiếc xe đâu cả.

- Anh có nghĩ là mình lạc không?

- Tôi ước giá được như vậy.

- Hứ...

Cuối cùng thì họ đã thấy chiếc xe. Tóc Dài rút từ hộc xe ra một cuốn sách mỏng:

- Tặng Mây đó.

Cô nhỏ lần mở cuốn sách, ồ lên một tiếng. Kẹp giữa những tờ sách là những chiếc lá phong đủ màu, đủ kích cỡ. Những chiếc lá nằm im lặng, xòe ra như những bàn tay nhỏ mong manh.

- Cho dù những chiếc lá có đổi màu thì những kỷ niệm này cũng không bao giờ phai nhạt được - Tiếng Tóc Dài thoảng trong gió - Mây ơi, đừng quên tôi nhé.

- Làm sao tôi quên anh được? - Chỉ nói đến đó cô nhỏ đã thấy lòng mình vỡ òa. Cô khóc lặng lẽ. Những giọt nước mắt trong veo chảy dàn dụa trên má.

- Mây, sao Mây khóc?

- Mây tiếc là sao thời gian trôi nhanh quá. Mây chưa kịp hiểu gì về anh.

- Không, chỉ cần Mây biết có một người lúc nào cũng nhớ đến Mây là được rồi. Xin lỗi Mây vì những gì đã làm Mây buồn. Con người tôi chán lắm, đáng lẽ phải biết đem đến niềm vui thì lại chỉ toàn mang nỗi buồn đến cho những người mình yêu thương.

- Anh đừng dằn vặt mình nữa. Những ngày tháng này, những kỷ niệm này đã là quá đủ để anh có thể tin rằng có một người sẽ luôn đợi anh....

12. Chương 12

Sân bay vắng người. Chỉ có tiếng trẻ con khóc đâu đó và tiếng xôn xao của đám người da đen đứng trong góc phòng. Số Không, Số Một và Tóc Đỉnh đứng bám trên hàng lan can, nhìn cô nhỏ không chớp. Cô nhỏ không dám nhìn họ. Bởi chỉ cần một cái chạm mắt nhau là cô biết mình sẽ bật khóc. Trong những giây phút cuối cùng chờ lên máy bay, cô tự hỏi mình dù biết không sao trả lời được, chỉ có hai tuần mà sao bọn họ lại thân thiết với cô đến nhường vậy. Phải chăng vì có duyên nợ từ kiếp nào, nên lần gặp gỡ này đã trở nên sâu sắc hơn bao giờ hết.

Tóc Đỉnh sốt ruột bảo:

-Cái thằng này, lúc nào cũng chậm trễ.

Đó là cậu đang nhắc đến Tóc Dài. Nhưng giờ lên máy bay đã đến rồi. Có chờ đợi thêm cũng vô ích. Cô nhỏ phải đi thôi.

- Tôi đi đây... Chị đi đây... Cô nhỏ lần lượt ôm từng người. Ước gì có cả Tóc Dài ở đây. Nhưng thôi, tối qua đã là quá đủ để mình biết tình cảm thật của mình của anh ấy. Cô nhỏ tự an ủi mình rồi quay lưng thật nhanh bước đi. Cô không muốn mọi người thấy những giọt nước mắt đang chảy tràn xuống má mình.

- Mây!

Có tiếng ai đó gọi cô. Cô nhỏ quay phắt lại. Miệng cô bỗng giãn ra một nụ ấm áp. Dường như cô thấy đâu đó trong đám người có một gương mặt, có một bàn tay thân quen đang đưa lên cao vẫy chào từ biệt, những ngón dài xòe ra hình chiếc lá phong. Một chiếc lá phong cháy đỏ rực rỡ trong bầu trời giăng đầy mây xám.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chang-trai-mot-co-gai-va-nhung-chiec-la>